

ТОВ "ПРИМЕР"

Подробный информационный отчет за 08.07.2019

Полное наименование	ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ "ПРИМЕР"
Сокращенное наименование (при наличии)	ТОВ "ПРИМЕР"
Организационно-правовая форма	ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ
Код ЄДРПОУ	
Юридический адрес	02125, м.Київ, Дніпровський район, ВУЛИЦЯ СТАРОСІЛЬСЬКА, будинок 1, офіс 21
Дата образования (государственной регистрации)	Дата запису: 14.09.2010 Номер запису:
Дата и номер записи о принятии на учет, а также наименования идентификационных кодов органов статистики, Пенсионного фонда Украины, в которых компания находится на учете	ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ СТАТИСТИКИ: Ідентифікаційний код органу: 21680000; Дата взяття на облік: 17.09.2010 ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ ДФС У М.КИЄВІ, ДПІ У ДНІПРОВСЬКОМУ РАЙОНІ (ДНІПРОВСЬКИЙ РАЙОН М.КИЄВА): Ідентифікаційний код органу: ; Відомості про відомчий реєстр: (дані про взяття на облік як платника податків); Дата взяття на облік: 16.09.2010; Номер взяття на облік: 23537 ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ ДФС У М.КИЄВІ, ДПІ У ДНІПРОВСЬКОМУ РАЙОНІ (ДНІПРОВСЬКИЙ РАЙОН М.КИЄВА): Ідентифікаційний код органу: Відомості про відомчий реєстр: (дані про взяття на облік як платника єдиного внеску); Дата взяття на облік: 23.03.2011; Номер взяття на облік: 03-14952
Текущий статус	Зареєстровано Сведения о нахождении в процедуре ликвидации отсутствуют Сведения о возбуждении производства по делу об экономической несостоятельности (банкротстве)

	отсутствуют
Данные о регистрационном номере плательщика единого взноса, классе профессионального риска производства плательщика единого взноса по основному виду экономической деятельности	Дані про реєстраційний номер платника єдиного внеску: Дані про клас професійного ризику виробництва платника єдиного внеску за основним видом його економічної діяльності: 52
Основной вид деятельности, код ОКЭД	41.20 Будівництво житлових і нежитлових будівель
Сведения об учредителях, размер доли в уставном фонде	<p>Иванов Иван Иванович Адреса засновника: 02218, м.Київ, Дніпровський район, ВУЛИЦЯ РАЙДУЖНА, будинок 21-А, квартира 55 Розмір внеску до статутного фонду (грн.): 50800.00</p> <p>Иванов Иван Иванович Адреса засновника: 13300, Житомирська обл., місто Бердичів, ВУЛИЦЯ АКАДЕМІКА ПАВЛОВА, будинок 19, квартира 2 Розмір внеску до статутного фонду (грн.): 50800.00</p> <p>Иванов Иван Иванович (КОНТРОЛЕР) - Иванов Иван Иванович, 02218, М.КИЇВ, ВУЛИЦЯ РАЙДУЖНА, БУДИНОК 21-А, КВАРТИРА 55.</p> <p>Иванов Иван Иванович (КОНТРОЛЕР) - Иванов Иван Иванович, УКРАЇНА, 13300, ЖИТОМИРСЬКА ОБЛ., МІСТО БЕРДИЧІВ, ВУЛИЦЯ АКАДЕМІКА ПАВЛОВА, БУДИНОК 19, КВАРТИРА 2.</p>
Сведения о руководителе, подписанте	Иванов Иван Иванович - керівник з 01.03.2011
Данные об обособленных подразделениях	Информация отсутствует
Связь по учредителям (возможно совпадение по ФИО)	Подробнее: Приложение 1
Реестр плательщиков НДС	Является плательщиком НДС Код ПДВ Дата реєстрації платником податку 08.10.2010
Контактные данные	Телефон:
Исполнительное производство	Взыскатель - 0

	Должник - 0
Наличие задолженности перед бюджетом (тыс. гривен)	Актуальная задолженность: По состоянию на 07.07.2019 наличие непогашенной задолженности по налогам не установлено История задолженности: Наличие задолженности по налогам установлено Подробнее: Приложение 2
Реестр естественных монополий	Компания не включена в реестр
Реестр крупных налогоплательщиков	Компания не включена в реестр
Реестр санкций в отношении субъектов ВЭД	Компания не включена в реестр
Комплексные плановые мероприятия государственного надзора	Плановые - 0
Участие/упоминание в судебных процессах	Уголовное - 0 Административное - 7 Хозяйственное - 2 Гражданское - 0 Дела об административных правонарушениях - 0 Подробнее: Приложение 3

Связь по учредителям (возможно совпадение по ФИО)

1

УЧРЕДИТЕЛЬ	Иванов Иван Иванович
ТОВ "Пример" ЄДРПОУ: 02125, м.Київ, Дніпровський район, ВУЛИЦЯ СТАРОСІЛЬСЬКА, будинок 1, офіс 21	
ТОВ "Пример" ЄДРПОУ: 02125, м.Київ, Дніпровський район, ВУЛИЦЯ СТАРОСІЛЬСЬКА, будинок 1, офіс 21	

2

УЧРЕДИТЕЛЬ	Иванов Иван Иванович
ТОВ "Пример" ЄДРПОУ: 02125, м.Київ, Дніпровський район, ВУЛИЦЯ СТАРОСІЛЬСЬКА, будинок 1, офіс 21	
ТОВ "Пример" ЄДРПОУ: 02125, м.Київ, Дніпровський район, ВУЛИЦЯ СТАРОСІЛЬСЬКА, будинок 1, офіс 21	
ТОВ "Пример" ЄДРПОУ: 55310, Миколаївська обл., Арбузинський район, селище Кавуни, ВУЛИЦЯ ПРИВОКЗАЛЬНА, будинок 13	

Наличие задолженности перед бюджетом (тыс. гривен)

История задолженности

Орган фискальной службы	Дата	Республиканский бюджет (тыс. грн.)	Местный бюджет (тыс. грн.)
ДПІ У ДНІПРОВСЬКОМУ РАЙОНІ ГУ ДФС У М.КИЄВІ	01.06.2018	9,52	<1
ДПІ У ДНІПРОВСЬКОМУ РАЙОНІ ГУ ДФС У М.КИЄВІ	01.05.2018	10,00	<1
ДПІ У ДНІПРОВСЬКОМУ РАЙОНІ ГУ ДФС У М.КИЄВІ	01.10.2016	17,00	2,00
ДПІ У ДНІПРОВСЬКОМУ РАЙОНІ ГУ ДФС У М.КИЄВІ	01.02.2016	154,59	<1

Участие/упоминание в судебных процессах

Административное

1

Номер дела	58461362
Суд, рассматривающий дело	Київський апеляційний адміністративний суд
Форма судебного решения	Ухвала
Форма судопроизводства	Адміністративне
Дата принятия решения	21.06.2016
Дата вступления в законную силу	21.06.2016
№ судебного дела	826/26313/15
Судья	

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД Справа: № 826/26313/15
 Головуючий у 1-й інстанції: Погрібніченко І.М.
 Суддя-доповідач: Борисюк Л.П. У Х В А Л Аіменем України 21 червня 2016 року
 м. Київ Київський апеляційний адміністративний суд у складі колегії суддів: Головуючого судді суддів при секретарі Борисюк Л.П., Вівдиченко Т.Р., Петрика І.Й. Приходько К.М. розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за апеляційною скаргою Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Державної фіскальної служби у м. Києві на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 29 березня 2016 року у справі за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» до Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Державної фіскальної служби у м. Києві про визнання протиправними та скасування податкових повідомлень-рішень, -ВСТАНОВИВ: В грудні 2015 року ТОВ «ПРИМЕР» звернулося до Окружного адміністративного суду м. Києва із позовом до ДПП у Дніпровському районі ГУ ДФС у м. Києві в якому просило визнати протиправними та скасувати податкові повідомлення-рішення від 24.06.2015 №0002182205 та №0002172205. Постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 29 березня 2016 року позов задоволено. Відповідач, не погоджуючись з прийнятим рішенням суду, звернувся з апеляційною скаргою, в якій зазначає, що оскаржувана постанова суду не відповідає вимогам матеріального та процесуального права, а саме, судом першої інстанції неповно з'ясовано та не доведено обставини, що мають значення для справи, висновки суду першої інстанції не відповідають обставинам справи, в зв'язку з чим просить скасувати постанову суду та прийняти нове рішення, яким у задоволенні позову відмовити. Сторони, будучи належним чином повідомлені про дату, час та місце апеляційного розгляду справи, в судове засідання не з'явилися. Про причини своєї неявки суд не повідомили. Враховуючи, що в матеріалах справи достатньо письмових доказів для правильного вирішення апеляційної скарги, а особиста участь сторін в судовому засіданні - не обов'язкова, колегія суддів у відповідності до ч. 4 ст. 196 КАС України визнала можливим проводити апеляційний розгляд справи за відсутності представників сторін. Згідно ст. 41 КАС України, фіксування судового засідання за допомогою звукозаписувального технічного засобу не здійснювалося. Заслухавши суддю-доповідача,

перевіривши матеріали справи та доводи апеляційної скарги, колегія суддів вважає, що апеляційна скарга не підлягає задоволенню з наступних підстав. Відповідно до ч. 1 ст. 200 КАС України, суд апеляційної інстанції залишає апеляційну скаргу без задоволення, а постанову або ухвалу суду - без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції правильно встановив обставини справи та ухвалив судові рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права. Як вбачається з матеріалів справи та встановлено судом першої інстанції, в період з 12.05.2015 по 18.05.2015 ДПІ у Дніпровському районі Головного управління ДФС у м. Києві було проведено документальну позапланову виїзну перевірку ТОВ «ПРИМЕР» (код за ЄДРПОУ) по взаємовідносинах з ТОВ «Біокомпонент» (код за ЄДРПОУ), ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» (код за ЄДРПОУ) за період грудень 2014 року та з ТОВ «КМС» (код за ЄДРПОУ), Іноземне підприємство «Логін» (код за ЄДРПОУ 38204178) за період січень 2015 року. В ході проведення перевірки податковим органом встановлено порушення позивачем вимог п. 198.6 ст. 198 ПК України, що призвело до заниження ПДВ за період з 01.12.2014 по 31.01.2015, що підлягає сплаті до бюджету на суму 419 224 грн. та п. 138.1.1 п. 138.1 ст. 138, п. 138.7 ст. 138, пп. 139.1.9 ст. 139 Податкового кодексу України, що призвело до заниження податку на прибуток, що підлягає сплаті до бюджету за 2014 рік на суму 377 302 грн. За результатами проведеної перевірки відповідачем складено Акт перевірки від 25.05.2015 №682/26-53-22- 05-21/ на підставі якого прийнято податкові повідомлення-рішення від 24.06.2015:-

№0002182205, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з податку на прибуток на суму 565 953 грн. у тому числі основний платіж - 377 302 грн.; штрафні санкції - 188 651 грн.;- №0002172205, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з ПДВ на суму 628 836 грн., у тому числі основний платіж - 419 224 грн.; штрафні санкції - 209 612 грн. Вважаючи податкові повідомлення-рішення від 24.06.2015 протиправними, а відтак, такими, що підлягають скасуванню, позивач звернувся з вищевказаним позовом до суду. Задовольняючи позовні вимоги, суд першої інстанції виходив з того, що позивачем були надані всі первинні документи, які фіксують факт здійснення господарської діяльності. З таким висновком суду колегія суддів погоджується, виходячи з наступного. Відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, а також права та обов'язки платників податків і зборів, компетенція контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства, регулюються Податковим кодексом України, який вступив в силу з 01.01.2011 року (далі по тексту - ПК України). Згідно з п.п. 14.1.27 п. 14.1 ст. 14 Податкового кодексу України, витрати - сума будь-яких витрат платника податку у грошовій, матеріальній або нематеріальній формах, здійснюваних для провадження господарської діяльності платника податку, в результаті яких відбувається зменшення економічних вигод у вигляді вибуття активів або збільшення зобов'язань, внаслідок чого відбувається зменшення власного капіталу (крім змін капіталу за рахунок його вилучення або розподілу власником). Відповідно до п. 138.1 ст. 138 Податкового кодексу України, витрати, що враховуються при обчисленні об'єкта оподаткування, складаються із: витрат операційної діяльності, які визначаються згідно з пунктами 138.4, 138.6 - 138.9, підпунктами 138.10.2 - 138.10.4 пункту 138.10, пунктом 138.11 цієї статті; інших витрат, визначених згідно з пунктом 138.5, підпунктами 138.10.5, 138.10.6 пункту 138.10, пунктами 138.11, 138.12 цієї статті, пунктом 140.1 статті 140 і статтею 141 цього Кодексу; крім витрат, визначених у пунктах 138.3 цієї статті та у статті 139 цього Кодексу. Витрати операційної діяльності включають собівартість реалізованих товарів, виконаних робіт, наданих послуг та інші витрати беруться для визначення об'єкта оподаткування з урахуванням пунктів 138.2, 138.11 цієї статті, пунктів 140.2 - 140.5 статті 140, статей 142 і 143 та інших статей цього Кодексу, які прямо визначають особливості формування витрат платника податку (пп. 138.1.1 п. 138.1 ст. 138 цього Кодексу). Згідно абз. 1 п. 138.2 ст. 138 ПК України, витрати, які враховуються для визначення об'єкта оподаткування,

визначаються на підставі первинних документів, що підтверджують здійснення платником податку витрат, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачено правилами ведення бухгалтерського обліку, та інших документів, встановлених розділом II цього Кодексу. Відповідно до пп. 139.1.9 п. 139.1 ст. 139 ПК України, не включаються до складу витрат витрати, не підтверджені відповідними розрахунковими, платіжними та іншими первинними документами, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачена правилами ведення бухгалтерського обліку та нарахування податку. Отже, наведені правові норми дозволяють платнику податку формувати валові витрати у зв'язку з реальним придбанням товарів (робіт, послуг) з метою їх використання в своїй господарській діяльності що, в першу чергу, має підтверджуватись належним чином оформленими первинними документами. Документи, які не мають статус первинних, самі по собі не можуть підтверджувати реальність здійснення господарської операції та, відповідно, валові витрати. При цьому неодмінною характерною рисою господарської діяльності в рамках податкових відносин є її направлення на отримання доходу в грошовій, матеріальній або нематеріальній формах. Крім цього, відповідно до підпункту «а» п. 198.1 ст. 198 ПК України, право на віднесення сум податку до податкового кредиту виникає у разі здійснення операцій з придбання або виготовлення товарів (у тому числі в разі їх ввезення на митну територію України) та послуг. В силу п. 198.2 ст. 198 цього Кодексу, датою виникнення права платника податку на віднесення сум податку до податкового кредиту вважається дата тієї події, що відбулася раніше: дата списання коштів з банківського рахунка платника податку на оплату товарів/послуг або дата отримання платником податку товарів/послуг, що підтверджено податковою накладною. Згідно з п. 198.3 ст. 198 ПК України, податковий кредит звітного періоду визначається виходячи з договірної (контрактної) вартості товарів/послуг, але не вище рівня звичайних цін, визначених відповідно до статті 39 цього Кодексу, та складається з сум податків, нарахованих (сплачених) платником податку за ставкою, встановленою пунктом 193.1 статті 193 цього Кодексу, протягом такого звітного періоду у зв'язку з безпосереднім придбанням або виготовленням товарів (у тому числі при їх імпорті) та послуг з метою їх подальшого використання в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку. Право на нарахування податкового кредиту виникає незалежно від того, чи такі товари/послуги та основні фонди почали використовуватися в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку протягом звітного податкового періоду, а також від того, чи здійснював платник податку оподатковувані операції протягом такого звітного податкового періоду. Пунктом 198.6 ст. 198 ПК України встановлено, що не відносяться до податкового кредиту суми податку, сплаченого (нарахованого) у зв'язку з придбанням товарів/послуг, не підтверджені податковими накладними (або підтверджені податковими накладними, оформленими з порушенням вимог статті 201 цього Кодексу) чи не підтверджені митними деклараціями, іншими документами, передбаченими пунктом 201.11 статті 201 цього Кодексу. Пунктом 201.8 ст. 201 ПК України встановлено, що право на нарахування податку та складання податкових накладних надається виключно особам, зареєстрованим як платники податку в порядку, передбаченому статтею 183 цього Кодексу. Відповідно до п. 201.10 ст. 201 ПК України, податкова накладна видається платником податку, який здійснює операції з постачання товарів/послуг, на вимогу покупця та є підставою для нарахування сум податку, що відносяться до податкового кредиту. З наведеного вбачається, що умовою для виникнення у платника податку права на формування податкового кредиту є придбання платником податків товарів (послуг) для використання їх в своїй господарській діяльності. Підставою для виникнення такого права є податкова накладна, виписана контрагентом платника податків, який зареєстрований як платник податку на додану вартість. Крім того, відповідно до ч. 1 ст. 9 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи, які фіксують факти здійснення господарських операцій. Первинні документи повинні бути складені під час

здійснення господарської операції, а якщо це неможливо - безпосередньо після її закінчення. Із системного аналізу положень цих норм законодавства України вбачається, що податковий кредит є правом платника податку щодо зменшення податкових зобов'язань звітного періоду, яке виникає виключно за наявності податкових накладних. Закон забороняє включення до податкового кредиту сум податку на додану вартість, сплачених у складі ціни придбання товарів (робіт, послуг), якщо ці суми не підтверджені податковими накладними, та передбачає відповідальність платника податків за порушення цих вимог у вигляді фінансових санкцій. Отже, виникнення права платника податку на податковий кредит є наслідком фактичного проведення господарської операції, яка є об'єктом оподаткування податком на додану вартість, за наявності первинних документів. Також, в інформаційному листі Вищого адміністративного суду України №742/11/13-11 від 02.06.2011 р. зазначено, що судам належить звертати особливу увагу на дослідження обставин реальності здійснення господарських операцій платника податку, на підставі яких таким платником були сформовані дані податкового обліку. При цьому приймати на підтвердження даних податкового обліку можна лише достовірні первинні документи, які складені в разі фактичного здійснення господарської операції. З метою встановлення факту здійснення господарської операції, формування витрат для цілей визначення об'єкта оподаткування податком на прибуток або податкового кредиту з податку на додану вартість судам належить з'ясувати рух активів у процесі здійснення господарської операції. Таким чином, колегія суддів зазначає, що умовою для виникнення у платника податку права на формування податкового кредиту є придбання платником податків товарів (послуг) для використання їх в своїй господарській діяльності. Вивченням матеріалів справи колегією суддів встановлено, що між ТОВ «ПРИМЕР» (Покупець) та ТОВ «Біокомпонент» (Постачальник) 25.12.2014р. укладено договір №25/12-14/1, відповідно до якого Постачальник зобов'язується передавати у власність Покупцю, а Покупець приймати та оплачувати на умовах і в порядку, визначених цим Договором товар в асортименті, кількості та за цінами, вказаними у накладних, що засвідчують передачу-приймання товару від Постачальника Покупцю. Поставка товару на склад Покупця (адреса місця призначення узгоджується у замовленні) здійснюється транспортом Постачальника та за рахунок Постачальника. Асортимент та кількість товару зазначається у накладних. Товар повинен відповідати всім санітарним, гігієнічним, технічним та іншим нормам, стандартам та правилам, встановленим чинним законодавством України для товарів даного виду. На виконання умов вказаного договору ТОВ «Біокомпонент» виписана податкова накладна: №3 від 30.12.2014р. на суму ПДВ 291 799,03 грн., рахунок-фактура №СФ-0000009 від 30.12.2014р., видаткова накладна №РН-0000004 від 30.12.2014р., товарно-транспортна накладна №Р4/1 від 30.12.2014р., №Р4/2 від 30.12.2014р., №Р4/3 від 30.12.2014р. Крім того, між позивачем та ФОП ОСОБА_5 укладено договір вантажного перевезення №23/05-14 від 23.05.2014р. На виконання умов вказаного договору ФОП ОСОБА_5 виписані рахунок-фактура на оплату №119 від 30.12.2014р. та акт приймання-передачі №119 від 30.12.2014р. Крім цього, у перевіряємому періоді між позивачем та ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» укладено договір на виконання умов якого останній виписав: рахунок-фактуру №1ТД-1312 від 16.12.2014р.; податкову накладну №4 від 17.12.2014р. Також, в перевіряємому періоді між позивачем та ТОВ «КМС» укладено договір поставки товару від 01.01.2015р. №015-0007, відповідно до якого Постачальник зобов'язується поставляти та передавати у власність Покупця, а Покупець зобов'язується прийняти продукцію на умовах, визначених в даному договорі. На виконання умов вказаного договору ТОВ «КМС» виписані рахунок-фактура: №88062, № 88063 від 12.01.2015р., №87938 від 26.12.2014р., №№88015 від 30.12.2014р., №87941 від 26.12.2014р., №87940 від 26.12.2014р., №88556 від 26.01.2015р., №88554 від 26.01.2015р., №№88550, 88553, 88555, 88552, 88549, 88551 від 26.01.2015р., №88416 від 22.01.2015р., №88415 від 22.01.2015р., №88497 від 26.01.2015р., №88496 від 26.01.2015р., №88259 від 16.01.2015р., №87813 від 24.12.2014р.; податкові накладні: від

13.01.2015р. №№32,34, від 16.01.2015р. №№94,93, 87, 95, від 26.01.2015р. №№ 195, 194, від 27.01.2015р. №203, 205, 204, 206, 207, 208, 209, 210, 221, 223, 222, від 29.01.2015р. №245; видаткові накладні; товарно-транспортні накладні. Вказані документи, містять повний перелік всіх обов'язкових реквізитів, визначених ч.ч. 2, 3 ст. 9 Закону України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 № 996-XIV та п. 2.4 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затвердженого наказом Мінфіну України від 24.05.1995 № 88, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 05.06.1995 за № 168/704. Крім цього, податковим органом не вказано жодних зауважень щодо форми, правильності заповнення чи наявності обов'язкових реквізитів зазначених документів. Заперечуючи проти вимог адміністративного позову, відповідач посилається на наступне. Так, про порушення позивачем норм податкового законодавства в частині взаємовідносин з ТОВ «Біокомпонент» відповідач дійшов з тих підстав, що основний вид діяльності вказаного підприємства - 1.11 - вирощування зернових культур (крім рису), бобових культур і насіння олійних культур; штатну чисельність працівників неможливо визначити, оскільки «Звіт про суму нарахованої заробітної плати» за грудень 2014 року не було подано ТОВ «»; податкові накладні не зареєстровані в ЄРПН. Одночасно контролюючий орган зазначив, що позивач придбав товар у ТОВ «Біокомпонент», яке в свою чергу придбало товар у ТОВ «» (код ЄДРПОУ). У той же час, згідно бази даних ЄРПН відповідачем встановлено пересорт товару, тобто ТОВ «Екодит» за жовтень-грудень 2014 року придбавало наступні товари: годинники; холодильники; духовку; побутову кухонну витяжку; плиту; посудомийну машину та інше. Реалізація ТОВ «Екодит» за жовтень-грудень 2014 року стосувалася наступних товарів/послуг, робіт по чистці газових теплообмінників; металоконструкції; технічного обслуговування мереж, систем та приладів сигналізації; проведення діагностики АТС та аналізу апаратних та програмних помилок; яблук; мандарин; апельсин та інше. Отже, контролюючий орган дійшов висновку, що купуючи товар згідно узагальноної номенклатури ТОВ «Екодит» реалізувало ТОВ «Біокомпонент» зовсім інший товар, послуги. Таким чином, відповідач дійшов висновку, що позивач здійснював безтоварні операції з придбання товарів (робіт, послуг) у підприємств - постачальників, зокрема у ТОВ «Біокомпонент», які в дійсності не придбавалися, а лише полягали в документальному їх оформленні. Крім цього, з Акту перевірки вбачається, що відповідач про порушення позивачем норм податкового законодавства в частині взаємовідносин з ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» дійшов з тих підстав, що останній мав взаємовідносини з ТОВ «Союзернергосила» (код ЄДРПОУ), який відсутній за місцезнаходженням; свідоцтво платника податку на додану вартість анульовано 21.01.2015р. з ініціативи податкової. Згідно бази даних ЄРПН контролюючим органом встановлено пересорт товару, тобто ТОВ «Союзернергосила» за жовтень-грудень 2014 року придбало наступні товари: автокрісло; манеж; стілець для годування; іграшки; музичний ігровий центр; ходунки-каталки. У той же час, реалізація ТОВ «Союзернергосила» за жовтень-грудень 2014 року здійснювалася наступних товарів/послуг: озоніту; турбо оксигену; турбо брейку; мотор пічки; механізмів рульових; форсунок та інше. Отже, контролюючий орган дійшов висновку, що купуючи товар згідно узагальноної номенклатури ТОВ «Союзернергосила» реалізувало ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» зовсім інший товар, послуги. Таким чином, відповідач дійшов висновку, що позивач здійснював безтоварні операції з придбання товарів (робіт, послуг) у підприємств - постачальників, зокрема у ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн», які в дійсності не придбавалися, а лише полягали в документальному їх оформленні. Про порушення позивачем норм податкового законодавства в частині взаємовідносин з ТОВ «КМС» відповідач дійшов з тих підстав, що останній мав взаємовідносини з ТОВ «Воян Торг» у якого декларації з ПДВ та додатки до них мають статус «до відома»; свідоцтво платника ПДВ анульовано 12.02.2015р. за ініціативою податкової. Причина анулювання - до ЄДР внесено запис про відсутність за

місцезнаходженням. Відповідно до бази даних АС Податковий блок встановлено, що у ТОВ «Воян Торг» основний постачальник - ТОВ «Перший дистриб'ютор», в якого і був придбаний даний товар. Згідно бази даних Єдиний реєстр податкових накладних у вказаного товариства відсутні зареєстровані податкові накладні щодо купівлі товару підприємством ТОВ «Перший дистриб'ютор». Отже, відповідач дійшов висновку, що ТОВ «КМС» здійснювало діяльність спрямовану на здійснення операцій пов'язаних з наданням податкової вигоди третім особам. Таким чином, в Акті перевірки зроблено висновок про те, що між позивачем та ТОВ «Біокомпонент», ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» та ТОВ «КМС» за період з 01.12.2014р. по 31.01.2015р. були здійсненні лише на папері без фактичного здійснення господарської операції. Однак, зазначені обґрунтування відповідача колегія суддів оцінює критично, оскільки висновки податкового органу мають ґрунтуватися виключно на аналізі бухгалтерських та податкових документах підприємства, яке перевіряється. Крім цього, колегія суддів вважає за необхідне зазначити, що обов'язок сплачувати податки і збори та відповідальність за порушення чинного законодавства є персоналізованими. Це означає, що на особу не може покладатися відповідальність за правопорушення, вчинені іншими особами. В інформаційному листі Вищого адміністративного суду України від 20.07.2010 № 1112/11/13-10 щодо принципу персональної податкової відповідальності в спорах про податок на додану вартість та принципу добросовісності платника податків, визначено, що сама по собі несплата податку продавцем (серед іншого й внаслідок ухилення від сплати) у разі фактичного здійснення господарської операції не впливає на формування податкового кредиту покупцем та суму бюджетного відшкодування. Відповідальна за сплату податку на додану вартість особа, що формує дані податкового обліку з цього податку, а не контрагент такої особи. Якщо дії платника податку свідчать про його добросовісність, а вчинені ним господарські операції реальні та відповідають дійсному економічному змісту, для підтвердження права на податковий кредит та /або бюджетне відшкодування достатньо наявності належним чином оформлених документів, зокрема, податкових накладних. Не будуть підставою для відмови у праві на податковий кредит та бюджетне відшкодування з податку на додану вартість порушення податкової дисципліни з боку його контрагентів, припинення чи анулювання статусу платника податку на додану вартість, припинення юридичної особи. Колегією суддів встановлено, що позивач має належним чином оформлені податкові накладні, які відображають зміст господарських операцій, в результаті яких вони складені, та правомірно включив до складу податкового кредиту суму податку на додану вартість по вищевказаним податковим накладним. Відповідно до ст. 18 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, були внесені до нього, то такі відомості вважаються достовірними і можуть бути використані в спорі з третьою особою, доки до них не внесено відповідних змін. Якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, є недостовірними і були внесені до нього, то третя особа може посилатися на них у спорі як на достовірні. Третя особа не може посилатися на них у спорі у разі, якщо вона знала або могла знати про те, що такі відомості є недостовірними. На момент здійснення правовідносин, контрагенти позивача були зареєстровані як юридичні особи, а також були платниками податку на додану вартість, доказів існування вироків суду у кримінальних справах, якими б встановлювався факт фіктивного підприємництва, відповідачем не надано. Крім цього, на підтвердження того, що контрагенти позивача є діючими підприємствами, позивачем надано до матеріалів справи витяги з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців по ТОВ «Біокомпонент», ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн», ТОВ «КМС», ІП «Логін», висновок про перевірку податкової правосуб'єктності контрагента - ТОВ «Біокомпонент» від 16.01.2015р.; витяги з Єдиного реєстру податкових накладних. Колегія суддів також звертає увагу, що доводи викладені відповідачем в запереченні на адміністративний позов та є ідентичними доводам, які викладені в

апеляційній скарзі не підкріплені жодними доказами, а відтак не можуть слугувати належним спростуванням фактів господарської діяльності, засвідчених первинними документами. Самі по собі висновки посадових осіб контролюючого органу щодо недобросовісності постачальників у сфері оподаткування без встановлення зв'язку цього факту із зловживаннями Товариства не можуть бути підставою для визнання необґрунтованою податкової вигоди останнього. Аналогічна правова позиція викладена в ухвалі Вищого адміністративного суду України від 25 травня 2016 року в адміністративній справі №К/800/11370/15. Згідно частини 1 статті 71 КАС України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 72 цього Кодексу. Разом з тим, у відповідності до ч. 2 ст. 71 КАС України, в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову. Таким чином, враховуючи відсутність доказів на підтвердження обставин, на які посилається відповідач, вказуючи на нікчемність правочинів, укладених між позивачем та вказаними вище контрагентами, суб'єктивний та оціночний характер доводів, якими це підтверджується, наявність первинних документів та інших доказів на підтвердження товарності спірних правочинів, колегія суддів дійшла висновку про протиправність оскаржуваних податкових повідомлень-рішень відповідача від 24.06.2015 №0002182205 та №0002172205, які підлягають скасуванню. Згідно зі ст. 159 КАС України, судові рішення повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. З підстав вищенаведеного, колегія суддів дійшла висновку, що суд першої інстанції вірно встановив фактичні обставини справи, дослідив наявні докази, надав їм належну оцінку та прийняв законне і обґрунтоване рішення, з дотриманням норм матеріального і процесуального права, а тому підстав для його скасування не вбачається. Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 198 КАС України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на постанову суду першої інстанції суд апеляційної інстанції має право залишити апеляційну скаргу без задоволення, а постанову суду без змін. Разом з тим, згідно ч. 6 ст. 187 КАС України, до апеляційної скарги додається документ про сплату судового збору. Відповідно до ст. 88 КАС України, суд, враховуючи майновий стан сторони, може своєю ухвалою зменшити розмір належних до оплати судових витрат чи звільнити від їх оплати повністю або частково, чи відстрочити або розстрочити сплату судових витрат на визначений строк. Якщо у строк, встановлений судом, судові витрати не будуть оплачені, позовна заява залишається без розгляду або витрати розподіляються між сторонами відповідно до судового рішення у справі, якщо оплату судових витрат розстрочено або відстрочено до ухвалення судового рішення у справі. Враховуючи, що ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 13 червня 2016 року ДПІ у Дніпровському районі ГУ ДФС у м. Києві відстрочено сплату судового збору по день ухвалення рішення судом апеляційної інстанції, судовий збір за подання до адміністративного суду апеляційної скарги на рішення суду у розмірі 19 714,00 грн. підлягає стягненню з апелянта. Керуючись ст. ст. 160, 195, 196, 198, 200, 205, 206, 212, 254 КАС України, суд, -УХВАЛИВ: Апеляційну скаргу Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Державної фіскальної служби у м. Києві на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 29 березня 2016 року - залишити без задоволення. Постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 29 березня 2016 року - залишити без змін. Стягнути з Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Державної фіскальної служби у м. Києві в дохід спеціального фонду Державного бюджету України (р/р 31211206781007, отримувач - УДКСУ у Печерському районі м. Києва, банк отримувача - ГУДКСУ у м. Києві, код ЄДРПОУ 38004897, МФО 820019, код бюджетної класифікації 22030101) судовий збір у розмірі 19 714,00 грн. (дев'ятнадцять тисяч сімсот чотирнадцять грн. 00 коп.). Ухвала

ПК України, що призвело до заниження ПДВ за період з 01.12.2014р. по 31.01.2015р., що підлягає сплаті до бюджету на суму 419 224грн. та п. 138.1.1 п. 138.1 статті 138, п. 138.7 статті 138, п.п. 139.1.9 статті 139 ПК України, що призвело до заниження податку на прибуток, що підлягає сплаті до бюджету за 2014 рік на суму 377 302грн. На підставі встановлених порушень відповідачем 24.06.2015р. прийняті податкові повідомлення - рішення №0002182205, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з податку на прибуток у розмірі 565 953,00грн., у тому числі основний платіж - 377 302грн. та штрафні санкції - 188 651грн. та №0002172205, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з ПДВ на суму 628 836,00грн., у тому числі основний платіж - 419 224грн. та штрафні санкції - 209 612грн. Вважаючи податкові повідомлення-рішення від 24.06.2015р. протиправними, а, відтак, такими, що підлягають скасуванню, позивач звернувся з позовом до суду. Розглядаючи справу по суті, суд виходить з наступного. Частиною 2 статті 19 Конституції України передбачено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Відповідно до частини третьої статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; своєчасно, тобто протягом розумного строку. Матеріалами справи підтверджується, що між позивачем (Покупець) та ТОВ «Біокомпонент» (Постачальник) 25.12.2014р. укладено договір №25/12-14/1, відповідно до якого Постачальник зобов'язується передавати у власність Покупцю, а Покупець приймати та оплачувати на умовах і в порядку, визначених цим Договором товар в асортименті, кількості та за цінами, вказаними у накладних, що засвідчують передачу-приймання товару від Постачальника Покупцю. Поставка товару на склад Покупця (адреса місця призначення узгоджується у замовленні) здійснюється транспортом Постачальника та за рахунок Постачальника. Асортимент та кількість товару зазначається у накладних. Товар повинен відповідати всім санітарним, гігієнічним, технічним та іншим нормам, стандартам та правилам, встановленим чинним законодавством України для товарів даного виду. На виконання умов вказаного договору ТОВ «Біокомпонент» виписана податкова накладна: №3 від 30.12.2014р. на суму ПДВ 291 799,03грн., рахунок - фактура №СФ-0000009 від 30.12.2014р., видаткова накладна №РН-0000004 від 30.12.2014р., товарно-транспортна накладна №Р4/1 від 30.12.2014р., №Р4/2 від 30.12.2014р., №Р4/3 від 30.12.2014р. Крім того, між позивачем та ФОП - ОСОБА_1 укладено договір вантажного перевезення №23/05-14 від 23.05.2014р. На виконання умов вказаного договору ФОП - ОСОБА_1 виписані рахунок-фактура на оплату №119 від 30.12.2014р. та акт приймання - передачі №119 від 30.12.2014р. У той же час, з Акту перевірки вбачається, що відповідач про порушення позивачем норм податкового законодавства в частині взаємовідносин з ТОВ «Біокомпонент» дійшов з тих підстав, що основний вид діяльності вказаного підприємства - 1.11 - вирощування зернових культур (крім рису), бобових культур і насіння олійних культур; штатну чисельність працівників неможливо визначити, оскільки «Звіт про суму нарахованої заробітної плати» за грудень 2014 року не було подано ТОВ «Біокомпонент»; податкові накладні не зареєстровані в ЄРПН. Одночасно контролюючий орган зазначив, що позивач придбав товар у ТОВ «Біокомпонент», яке в свою чергу придбало товар у ТОВ

«Екодит» (код ЄДРПОУ 36958313). У той же час, згідно бази даних ЄРПН відповідачем встановлено пересорт товару, тобто ТОВ «Екодит» за жовтень-грудень 2014 року придбавало наступні товари: годинники; холодильники; духовку; побутову кухонну витяжку; плиту; посудомийну машину та інше. Реалізація ТОВ «Екодит» за жовтень-грудень 2014 року стосувалася наступних товарів/послуг, робіт по чистці газових теплообмінників; металоконструкції; технічного обслуговування мереж, систем та приладів сигналізації; проведення діагностики АТС та аналізу апаратних та програмних помилок; яблук; мандарин; апельсин та інше. Отже, контролюючий орган дійшов в висновку, що купуючи товар згідно узагальноної номенклатури ТОВ «Екодит» реалізувало ТОВ «Біокомпонент» зовсім інший товар, послуги. Таким чином, відповідач дійшов висновку, що позивач здійснював безтоварні операції з придбання товарів (робіт, послуг) у підприємств - постачальників, зокрема у ТОВ «Біокомпонент», які в дійсності не придбавалися, а лише полягали в документальному їх оформленні. Крім того, судом встановлено, що у перевіряемому періоді між позивачем та ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» укладено договір на виконання умов якого останній виписав: рахунок-фактуру №1ТД-1312 від 16.12.2014р.; податкову накладну - №4 від 17.12.2014р. З Акту перевірки вбачається, що відповідач про порушення позивачем норм податкового законодавства в частині взаємовідносин з ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» дійшов з тих підстав, що останній мав взаємовідносини з ТОВ «Союзернергосила» (код ЄДРПОУ 37210238), який відсутній за місцезнаходженням; свідоцтво платника податку на додану вартість анульовано 21.01.2015р. з ініціативи податкової. Згідно бази даних ЄРПН контролюючим органом встановлено пересорт товару, тобто ТОВ «Союзернергосила» за жовтень-грудень 2014 року придбало наступні товари: автокрісло; манеж; стілець для годування; іграшки; музичний ігровий центр; ходунки-каталки. У той же час, реалізація ТОВ «Союзернергосила» за жовтень-грудень 2014 року здійснювалася наступних товарів/послуг: озоніту; турбо оксигенолу; турбо брейку; мотор пічки; механізмів рульових; форсунок та інше. Отже, контролюючий орган дійшов в висновку, що купуючи товар згідно узагальноної номенклатури ТОВ «Союзернергосила» реалізувало ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» зовсім інший товар, послуги. Таким чином, відповідач дійшов висновку, що позивач здійснював безтоварні операції з придбання товарів (робіт, послуг) у підприємств - постачальників, зокрема у ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн», які в дійсності не придбавалися, а лише полягали в документальному їх оформленні. Крім того, судом встановлено, що в перевіряемому періоді між позивачем та ТОВ «КМС» укладено договір поставки товару від 01.01.2015р. №015-0007, відповідно до якого Постачальник зобов'язується поставляти та передавати у власність Покупця, а Покупець зобов'язується прийняти продукцію на умовах, визначених в даному договорі. На виконання умов вказаного договору ТОВ «КМС» виписані рахунок - фактура: №88062, № 88063 від 12.01.2015р., №87938 від 26.12.2014р., №№88015 від 30.12.2014р., №87941 від 26.12.2014р., №87940 від 26.12.2014р., №88556 від 26.01.2015р., №88554 від 26.01.2015р., №№88550, 88553, 88555, 88552, 88549, 88551 від 26.01.2015р., №88416 від 22.01.2015р., №88415 від 22.01.2015р., №88497 від 26.01.2015р., №88496 від 26.01.2015р., №88259 від 16.01.2015р., №87813 від 24.12.2014р.; податкові накладні: від 13.01.2015р. №№32,34, від 16.01.2015р. №№94,93, 87, 95, від 26.01.2015р. №№ 195, 194, від 27.01.2015р. №203, 205, 204, 206, 207, 208, 209, 210, 221, 223, 222, від 29.01.2015р. №245; видаткові накладні; товарно-транспортні накладні. З Акту перевірки вбачається, що відповідач про порушення позивачем норм податкового законодавства в частині взаємовідносин з ТОВ «КМС» дійшов з тих підстав, що останній мав взаємовідносини з ТОВ «Воян Торг» у якого декларації з ПДВ та додатки до них мають статус «до відома»; свідоцтво платника ПДВ анульовано 12.02.2015р. за ініціативою податкової. Причина анулювання - до ЄДР внесено запис про відсутність за місцезнаходженням. Відповідно до бази даних АС Податковий блок встановлено, що у ТОВ «Воян Торг» основний постачальник - ТОВ «Перший дистриб'ютор», в якого і був придбаний даний товар. Згідно бази даних Єдиний реєстр податкових

накладних у вказаного товариства відсутні зареєстровані податкові накладні щодо купівлі товару підприємством ТОВ «Перший дистриб'ютор». Отже, відповідач дійшов висновку, що ТОВ «КМС» здійснювало діяльність спрямовану на здійснення операцій пов'язаних з наданням податкової вигоди третім особам. Таким чином, в Акті перевірки зроблено висновок про те, що між позивачем та ТОВ «Біокомпонент», ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн» та ТОВ «КМС» за період з 01.12.2014р. по 31.01.2015р. були здійсненні лише на папері без фактичного здійснення господарської операції. Однак, з даними висновками контролюючого органу суд не погоджується з наступних підстав. На підтвердження реальності здійснених господарських операцій та факту використання придбаних робіт в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності позивач надав суду копії господарських договорів, податкових, видаткових накладних; товаро-транспортні накладні; рахунки-фактури по відносинам із вказаними контрагентами. Щодо висновків контролюючого органу про відсутність підстав у позивача на формування податкового кредиту та віднесення сум до валових витрат по взаємовідносинам з контрагентами - ТОВ «Біокомпонент», ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн», ТОВ «КМС», суд зазначає наступне. Відповідно до п.198.1 ст.198 ПК України право на віднесення сум податку до податкового кредиту виникає у разі здійснення операцій з: придбання або виготовлення товарів (у тому числі в разі їх ввезення на митну територію України) та послуг; придбання (будівництво, спорудження, створення) необоротних активів, у тому числі при їх ввезенні на митну територію України (у тому числі у зв'язку з придбанням та/або ввезенням таких активів як внесок до статутного фонду та/або при передачі таких активів на баланс платника податку, уповноваженого вести облік результатів спільної діяльності); отримання послуг, наданих нерезидентом на митній території України, та в разі отримання послуг, місцем постачання яких є митна територія України; ввезення необоротних активів на митну територію України за договорами оперативного або фінансового лізингу. Датою виникнення права платника податку на віднесення сум податку до податкового кредиту вважається дата тієї події, що відбулася раніше: дата списання коштів з банківського рахунка платника податку на оплату товарів/послуг; дата отримання платником податку товарів/послуг, що підтверджено податковою накладною (п. 198.2 ст.198 ПК України). Згідно з п. 198.3. ПК України податковий кредит звітного періоду визначається виходячи з договірної (контрактної) вартості товарів/послуг, але не вище рівня звичайних цін, визначених відповідно до ст. 39 цього Кодексу, та складається з сум податків, нарахованих (сплачених) платником податку за ставкою, встановленою пунктом 193.1 ст.193 цього Кодексу, протягом такого звітного періоду у зв'язку з: придбанням або виготовленням товарів (у тому числі при їх імпорті) та послуг з метою їх подальшого використання в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку; придбанням (будівництвом, спорудженням) основних фондів (основних засобів, у тому числі інших необоротних матеріальних активів та незавершених капітальних інвестицій у необоротні капітальні активи), у тому числі при їх імпорті, з метою подальшого використання в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку. Відповідно до п.198.6. ст. 198 ПК України не відносяться до податкового кредиту суми податку, сплаченого (нарахованого) у зв'язку з придбанням товарів/послуг, не підтверджені податковими накладними або оформлені з порушенням вимог чи не підтверджені митними деклараціями (іншими подібними документами згідно з пунктом 201.11 статті 201 цього Кодексу). Відповідно до п.201.1. ст. 201 ПК України платник податку зобов'язаний надати покупцю (отримувачу) на його вимогу підписану уповноваженою платником особою та скріплену печаткою податкову накладну, у якій зазначаються в окремих рядках порядковий номер податкової накладної; дата виписування податкової накладної; повна або скорочена назва, зазначена у статутних документах юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, зареєстрованої як платник податку на додану вартість, - продавця товарів/послуг; податковий номер платника податку (продавця та покупця);

місцезнаходження юридичної особи-продавця або податкова адреса фізичної особи - продавця, зареєстрованої як платник податку; повна або скорочена назва, зазначена у статутних документах юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, зареєстрованої як платник податку на додану вартість, - покупця (отримувача) товарів/послуг; опис (номенклатура) товарів/послуг та їх кількість, обсяг; ціна постачання без урахування податку; ставка податку та відповідна сума податку в цифровому значенні; загальна сума коштів, що підлягають сплаті з урахуванням податку; вид цивільно-правового договору. Відповідно до п. 201.10. ст. 201 ПК України податкова накладна видається платником податку, який здійснює операції з постачання товарів/послуг, на вимогу покупця та є підставою для нарахування сум податку, що відносяться до податкового кредиту. Порушення порядку заповнення податкової накладної не дає права покупцю на включення сум податку на додану вартість до податкового кредиту. Згідно з п.п. 139.1.9 п. 139.1 статті 139 ПК України не включаються до складу витрат: витрати, не підтверджені відповідними розрахунковими, платіжними та іншими первинними документами, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачена правилами ведення бухгалтерського обліку та нарахування податку. Відповідно до листа Вищого адміністративного суду України від 02.06.2011, № 742/11/13-11 Щодо однакового застосування адміністративними судами окремих приписів Податкового кодексу України та Кодексу адміністративного судочинства України будь-які документи (у тому числі договори, накладні, рахунки тощо) мають силу первинних документів лише в разі фактичного здійснення господарської операції. Якщо ж фактичного здійснення господарської операції не було, відповідні документи не можуть вважатися первинними документами для цілей ведення податкового обліку навіть за наявності всіх формальних реквізитів таких документів, що передбачені чинним законодавством. З урахуванням викладеного для підтвердження даних податкового обліку можуть братися до уваги лише ті первинні документи, які складені в разі фактичного здійснення господарської операції. Згідно зі статтею 1 Закону України від 16.07.99 N 996-XIV Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні господарською операцією є дія або подія, яка викликає зміни в структурі активів та зобов'язань, власному капіталі підприємства. Таким чином, визначальною ознакою господарської операції є те, що вона повинна спричинити реальні зміни майнового стану платника податків. Вимога щодо реальних змін майнового стану платника податків як обов'язкова ознака господарської операції кореспондує з нормами Податкового кодексу України. Так, згідно з пунктом 138.2 статті 138 Податкового кодексу України витрати, які враховуються для визначення об'єкта оподаткування, визнаються на підставі первинних документів, що підтверджують здійснення платником податку витрат, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачено правилами ведення бухгалтерського обліку, та інших документів, встановлених розділом II цього Кодексу. Тобто необхідною умовою для віднесення сплачених у ціні товарів (послуг) сум податку на додану вартість є факт придбання товарів та послуг із метою їх використання в господарській діяльності. Таким чином, витрати для цілей визначення об'єкта оподаткування податком на прибуток, а також податковий кредит для цілей визначення об'єкта оподаткування податком на додану вартість мають бути фактично здійснені і підтверджені належним чином складеними первинними документами, що відображають реальність господарської операції, яка є підставою для формування податкового обліку платника податків. Також, слід зауважити, що вчинення платником податків дій, що мають своїм результатом одержання податкової вигоди (звільнення від оподаткування, зменшення бази або ставки оподаткування, одержання права на залік або відшкодування податку на додану вартість тощо), саме по собі не означає, що відповідні правочини були вчинені з метою, яка завідомо суперечить інтересам держави і суспільства. При цьому, з огляду на принцип персональної відповідальності платника податку право на податковий кредит не може ставитись у пряму залежність від додержання податкової дисципліни третіми особами. Тобто якщо контрагент не виконав свого зобов'язання щодо сплати

податку до бюджету або подання податкової звітності, це тягне відповідальність та негативні наслідки саме щодо цієї особи, а тому сама по собі несплата податку контрагентом чи неподання ним звітності (у тому числі внаслідок ухилення) не може бути підставою для відмови у праві платника податку на податковий кредит за наявності факту здійснення господарської операції. При вирішенні даного спору суд притримується позиції, що у разі якщо на час здійснення господарських операцій, за якими податковий орган не визнає обґрунтованим віднесення позивачем до податкового кредиту сум податку на додану вартість, постачальники були включені до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, а також мали свідоцтво про реєстрацію платника податку на додану вартість, покупець не може нести відповідальність ні за несплату податків продавцями, ні за можливої недостовірності відомостей про них, наведених у зазначеному реєстрі, за умови необізнаності щодо неї. У той же час, позивачем до матеріалів справи було надано наступну первинну документацію по взаємовідносинам з вказаними контрагентами: Договір №25/12-14/1 від 25.12.2014р.; податкові накладні; Договір №23/05-14 від 23.05.2014р.; акти приймання - передачі робіт; Договір будівельного підряду №0907/31 від 09.07.2014р.; Договір підряду №0710/31 від 07.10.2014р.; Витяги з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців по ТОВ «Біокомпонент», ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн», ТОВ «КМС», ІП «Логін»; Висновок про перевірку податкової правосуб'єктності контрагента - ТОВ «Біокомпонент» від 16.01.2015р.; витяги з Єдиного реєстру податкових накладних; Договір поставки товарів №015-0007 від 01.01.2015р.; рахунки-фактури; видаткові накладні; платіжні доручення; товаро - транспортні накладні. Відповідно до абз. 11 ст. 1 Закону України Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні первинний документ - документ, який містить відомості про господарську операцію та підтверджує її здійснення. Згідно ч. 1 ст. 9 Закону України Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи, які фіксують факти здійснення господарських операцій, а якщо це неможливо - безпосередньо після її закінчення. Відповідно до абзацу 2 п. 2.1 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 24.05.95 року № 88 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 05.06.1995 року за № 168/704, господарські операції - це факти підприємницької та іншої діяльності, що впливають на стан майна, капіталу, зобов'язань і фінансових результатів. Первинні документи (на паперових і машинозчитуваних носіях інформації) для надання їм юридичної сили і доказовості повинні мати такі обов'язкові реквізити; назва підприємства, установи, від імені яких складений документ, назва документа (форми), код форми, дата і місце складання, зміст господарської операції та її вимірники (у натуральному і вартісному виразі), посади, прізвища і підписи осіб, відповідальних за дозвіл та здійснення господарської операції і складання первинного документа. Відповідно до п. 2.15 та п. 2.16 вищевказаного Положення забороняється приймати до виконання первинні документи на операції, що суперечать законодавчим та нормативним актам. При цьому, слід враховувати вимоги статті 18 Закону України Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, яка встановлює: якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, були внесені до нього, то такі відомості вважаються достовірними і можуть бути використані в спорі з третьою особою, доки до них не внесено відповідних змін; якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, є недостовірними і були внесені до нього, то третя особа може посилається на них у спорі як на достовірні. Третя особа не може посилається на них у спорі у разі, якщо вона знала або могла знати про те, що такі відомості є недостовірними; якщо відомості, які підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру, не були до нього внесені, вони не можуть бути використані в спорі з третьою особою, крім випадків, коли третя особа знала або могла знати ці відомості. Так, на момент здійснення спірних господарських операцій контрагенти позивача

zareestrovani yak yuridichni osobi v Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців. Таким чином, враховуючи викладені законодавчі норми та обставини справи, суд дійшов висновку, що взаємовідносини позивача з контрагентом, які на момент здійснення господарських операцій були належним чином зареєстровані як платники податку на додану вартість, оформлені договорами, які не були визнані в судовому порядку недійсними, а також підтверджені виданими контрагентом первинними документами, зокрема, податковими, видатковими та транспортними накладними, отже позивачем були виконані передбачені законодавством вимоги для підтвердження права на податковий кредит та включення відповідних витрат до складу валових витрат підприємства. На думку суду, позивач, не може нести відповідальність ні за несплату податків контрагентами, ні за можливу недостовірність відомостей про них, наведених у Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, за умови необізнаності щодо неї.

Одночасно суд зазначає, що відповідачем в рамках проведення перевірки позивача відповідні заходи з проведення зустрічних звірок щодо підтвердження господарських відносин з зазначеними в Акті перевірки підприємствами не проводилися. Судом також враховуються рішення Європейського суду з прав людини у справах Інтерсплав проти України (2007 рік, заява № 803/02), Булвес АД проти Болгарії (2009 рік, заява №3991/03) і Бізнес Супорт Центр проти Болгарії (2010 рік, заява №6689/03), які відповідно до ч. 1 ст. 17 Закону України Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини підлягають застосуванню судами як джерела права, у яких визначено, що платника податку не може бути позбавлено права на бюджетне відшкодування ПДВ за відсутності доказів того, що його було залучено до протиправної діяльності, пов'язаної з незаконним отриманням бюджетного відшкодування; при цьому платник ПДВ не повинен нести відповідальність за зловживання, вчинені його постачальниками, якщо платник ПДВ не знав про такі зловживання і не міг про них знати. Податковий орган не надав жодних доказів на підтвердження того, що позивач, як платник податку, діяв без належної обачності й обережності і йому було відомо про можливі порушення, які допускав його контрагент, або що самостійною діловою метою здійснення господарських операцій з даним підприємством було одержання позивачем податкової вигоди. З врахуванням того, що позивачем надано первинні документи, що стосуються господарських операцій за участю його контрагентів, які фактично підтверджують реальне здійснення правочинів і досягнення позивачем законної мети їх здійснення - придбання товарів для здійснення господарської статутної діяльності, направленої на отримання прибутку, - висновки відповідача про безтоварність господарських операцій, вчинених за участю його контрагентів з мотивів не спрямованості правочину на реальне настання наслідків, є надуманими та такими, що ґрунтуються на припущеннях. З урахуванням всього вищенаведеного, формування позивачем податкового кредиту з податку на додану вартість та витрат на підставі виписаних ТОВ «Біокомпонент», ТОВ «Діджитал Тепло Плюс Дизайн», ТОВ «КМС» податкових накладних і інших первинних документів, за висновком суду, є правомірним та повністю відповідає вимогам чинного законодавства. Виходячи зі змісту статей 109-113 ПК України, відповідальність платника податків у вигляді застосування штрафних (фінансових) санкцій можлива лише за умови вчинення ним порушень, визначених законами з питань оподаткування. Пунктом 123.1 статті 123 Податкового Кодексу України передбачено, що у разі якщо контролюючий орган самостійно визначає суму податкового зобов'язання, зменшення суми бюджетного відшкодування та/або від'ємного значення суми податку на додану вартість платника податків на підставах, визначених підпунктами 54.3.1, 54.3.2, 54.3.4, 54.3.5, 54.3.6 пункту 54.3 статті 54 цього Кодексу, тягне за собою накладення на платника податків штрафу в розмірі 25 відсотків суми визначеного податкового зобов'язання, завищеної суми бюджетного відшкодування. При повторному протягом 1095 днів визначенні контролюючим органом суми податкового зобов'язання з цього податку, зменшення суми

бюджетного відшкодування - тягне за собою накладення на платника податків штрафу у розмірі 50 відсотків суми нарахованого податкового зобов'язання, завищеної суми бюджетного відшкодування. Відтак, з огляду на встановлені судом в ході розгляду спору обставини, викладений в Акті перевірки висновок контролюючого органу є необґрунтованим та таким, що не відповідає дійсним обставинами справи, а винесені на його підставі спірні податкові повідомлення-рішення від 24.06.2015р. №0002182205 та №0002172205 є безпідставними та неправомірними, а тому позов Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» підлягає задоволенню. Згідно з частиною першою статті 71 Кодексу адміністративного судочинства України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 72 цього Кодексу. Відповідно до частини другої статті 71 Кодексу адміністративного судочинства України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову. З урахуванням ч. 1 ст. 94 Кодексу адміністративного судочинства України суд присуджує на користь позивача здійснені ним документально підтверджені витрати по сплаті судового збору у розмірі 17 921,84грн. з бюджетних асигнувань Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління ДФС у місті Києві. Керуючись вимогами статтями 69-71, 94, 160-165, 167 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, **П О С Т А Н О В И В:** Адміністративний позов Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» задовольнити повністю. Визнати протиправними та скасувати податкові повідомлення - рішення від 24.06.2015р. №0002182205 та №0002172205. Присудити з бюджетних асигнувань Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління ДФС у місті Києві на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» понесені ним витрати по сплаті судового збору у розмірі 17 921,84грн. (сімнадцять тисяч дев'ятсот двадцять одна гривня, 84 копійки). Постанова може бути оскаржена до суду апеляційної інстанції протягом десяти днів за правилами, встановленими ст. ст. 185-187 КАС України, шляхом подання через суд першої інстанції апеляційної скарги.

Суддя
І.М. Погрібніченко

Номер дела	41177119
Суд, рассматривающий дело	Київський апеляційний адміністративний суд
Форма судебного решения	Постанова
Форма судопроизводства	Адміністративне
Дата принятия решения	29.10.2014
№ судебного дела	826/7591/14
Судья	

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД Справа: № 826/7591/14
 Головуючий у 1-й інстанції: Скочок Т.О. Суддя-доповідач: Петрик І.Й. **ПОСТАНОВА** Іменем України
 29 жовтня 2014 року м. Київ Київський
 апеляційний адміністративний суд у складі колегії суддів: Головуючого судді: Петрика

І.Й.Суддів:Ключковича В.Ю., Собківа Я.М.,При секретарі судового засідання:Валяєвій Х.В., розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за апеляційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 31 липня 2014 року у справі за адміністративним позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» до Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Міндоходів у м. Києві про скасування податкового повідомлення-рішення, - В С Т А Н О В И В: Товариство з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» пред'явило позов до Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Міндоходів у м. Києві про визнання нечинними (недійсними) та скасування податкових повідомлень-рішень від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220.Постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 31 липня 2014 року в позові відмовлено.Не погоджуючись з постановою суду першої інстанції позивач звернувся з апеляційною скаргою, в якій просить скасувати постанову суду першої інстанції та прийняти нове рішення яким позовні вимоги задовольнити. В обґрунтування апеляційної скарги апелянт вказує, що судом першої інстанції неповно з'ясовано обставини, що мають значення для справи, судові рішення прийнято з порушенням норм матеріального та процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи.Заслухавши суддю-доповідача, дослідивши матеріали справи та доводи скарги, колегія суддів вважає, що апеляційна скарга підлягає задоволенню, а постанову суду - скасуванню з ухваленням нового рішення у справі з таких підстав.Згідно із п. 3 ч. 1 ст. 198, 202, п. 4 ч. 1ст. 4 КАС України, за наслідками розгляду апеляційної скарги на постанову суду першої інстанції суд апеляційної інстанції скасовує її та ухвалює нове рішення, якщо визнає, що судом першої інстанції порушено норми матеріального або процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи.Як вбачається із матеріалів справи та встановлено судом першої інстанції, ДПІ у Дніпровському районі ГУ Міндоходів у м. Києві проведена документальна позапланова невиїзна перевірка ТОВ «ПРИМЕР» з питань дотримання вимог податкового та валютного законодавства при взаємовідносинах з ТОВ «Альта-Ком» (код за ЄДРПОУ 38204618) за період з 16.08.2012 року по 31.05.2013 року.За результатами перевірки позивача, відповідачем складено акт від 05.12.2013 року № 1972/26-53-22-01-21/, яким зафіксовані виявлені під час перевірки порушення позивачем норм податкового законодавства України, а саме: п.198.1, п.198.3, п.198.6 ст.198 Податкового кодексу України, в результаті чого занижено податок на додану вартість, що підлягає сплаті до бюджету на суму 60114,00 грн., у том числі: за листопад 2012 року в сумі 19708,00 грн., за грудень 2012 року в сумі 21086,00 грн., за січень 2013 року в сумі 3606,00 грн., за лютий 2013 року в сумі 15714,00 грн.; пп.139.1.9 п.139.1 ст.139 Податкового кодексу України, в результаті чого занижено податок на прибуток, в періоді, що перевірявся на загальну суму 39498,00 грн., у т.ч.: за 2012 рік в сумі 39498,00 грн.; пп.1.2 п.1, пп.2.1. п.2, пп.2.16 п.2, пп.3.2. п.3 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 24.05.1995 року № 88.У зв'язку з виявленими порушеннями та на підставі акта перевірки позивача від 05.12.2013 року № 1972/26-53-22-01-21/, відповідачем прийняті оскаржувані податкові повідомлення-рішення від 27.12.2013 року: № 0005722220, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з податку на прибуток приватних підприємств у розмірі 39498,00 грн. і застосовані штрафні (фінансові) санкції в розмірі 9874,50 грн.; № 0005732220, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з податку на додану вартість із вироблених в Україні товарів (робіт, послуг) у розмірі 60114,00 грн. і застосовані штрафні (фінансові) санкції в розмірі 30057,00 грн.Позивач не погоджуючись із вказаними податковими повідомленнями-рішеннями, звернувся до суду з даним адміністративним позовом. Виходячи з меж заявлених позовних вимог, системного аналізу положень чинного законодавства України та матеріалів справи, беручи до уваги ту обставину, що обґрунтованість та законність прийняття податкових

повідомлень-рішень відповідачем суду доведена, суд першої інстанції дійшов висновку про відмову в задоволенні позовних вимог. Із такою правовою позицією суду першої інстанції колегія суддів може погодитись із огляду на наступне. Згідно з п. 138.2 ст. 138 ПК витрати, які враховуються для визначення об'єкта оподаткування, визнаються на підставі первинних документів, що підтверджують здійснення платником податку витрат, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачено правилами ведення бухгалтерського обліку, та інших документів, встановлених розділом II цього Кодексу. Водночас витрати, не підтверджені відповідними розрахунковими, платіжними та іншими первинними документами, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачена правилами ведення бухгалтерського обліку та нарахування податку, не можуть підлягати включенню до складу витрат платника податків (пп. 139.1.9 п. 139.1 ст. 139 ПК). Згідно з пп. «а» п. 198.1 ст. 198 ПК право на віднесення сум податку до податкового кредиту виникає зокрема у разі здійснення операцій з придбання товарів та послуг. При цьому згідно з п. 198.6 ст. 198 ПК не відносяться до податкового кредиту суми податку, сплаченого (нарахованого) у зв'язку з придбанням товарів/послуг, не підтверджені податковими накладними або оформлені з порушенням вимог чи не підтверджені митними деклараціями (іншими подібними документами згідно з п. 201.11 ст. 201 цього Кодексу). Пунктом 200.1 статті 200 Податкового кодексу України передбачено, що сума податку, що підлягає сплаті (перерахуванню) до Державного бюджету України або бюджетному відшкодуванню, визначається як різниця між сумою податкового зобов'язання звітного (податкового) періоду та сумою податкового кредиту такого звітного (податкового) періоду. Податковий кредит - це сума, на яку платник податку на додану вартість має право зменшити податкове зобов'язання звітного (податкового) періоду, визначена згідно з розділом V цього Кодексу (пункти 14.1.156, 14.1.181 пункту 14.1 статті 14 Податкового кодексу України). Пунктом 201.1 ст. 201 ПК визначено, що платник податку зобов'язаний надати покупцю (отримувачу) на його вимогу підписану уповноваженою платником особою та скріплену печаткою (за наявності) податкову накладну, яка, як встановлено п. 201.10 цієї ж статті є підставою для нарахування сум податку, що відносяться до податкового кредиту. Згідно із частини другої ст. 3 Закону України від 16.07.1999 №996-XIV «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» бухгалтерський облік є обов'язковим видом обліку, який ведеться підприємством та на даних якого ґрунтується, зокрема, податкова звітність. Частиною першою ст. 9 цього Закону встановлено, що підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи, які фіксують факти здійснення господарських операцій. Первинні документи повинні бути складені під час здійснення господарської операції, а якщо це неможливо безпосередньо після її закінчення. Частиною 2 визначено перелік обов'язкових реквізитів первинних документів: назву документа (форми); дату і місце складання; назву підприємства, від імені якого складено документ; зміст та обсяг господарської операції, одиницю виміру господарської операції; посади осіб, відповідальних за здійснення господарської операції і правильність її оформлення; особистий підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції. Отже, формування валових витрат та податкового кредиту з ПДВ обумовлено придбанням товарів, робіт (послуг) з метою їх використання в межах господарської діяльності та реалізується за наявності в платника належно оформлених підтверджуючих проведення господарських операцій первинних документів і податкових накладних. Як вбачається із матеріалів справи, взаємовідносини позивача з ТОВ «Альта-Ком» ґрунтувалися на договорі від 13.11.2012 року № 13/11/12-2, за умовами якого Замовник (позивач) доручає, а підрядник (ТОВ «Альта-Ком») зобов'язується виконати монтажні, пусконаладжувальні роботи, програмування та здачу в експлуатацію системи автоматизації та диспетчеризації інженерних мереж на об'єкті: «Реконструкція з надбудовою та розширенням нежитлового будинку з подальшою експлуатацією та обслуговуванням громадсько-офісного центру на бульварі Івана Лепсе 6 літ. «з» в м. Києві», згідно проекту, та у

відповідності з переліком розділів інженерних систем, по яким потрібно виконати пусконаладжувальні роботи, погоджені сторонами. Замовник зобов'язується прийняти та оплатити належним чином та в погоджений строк виконані роботи підрядником в порядку та на умовах, визначених цим договором. Загальна вартість робіт за цим Договором визначається згідно Додатка №1 (Протокол погодження ціни) та становить 150 000,00 грн., в тому числі ПДВ - 25 000,00 грн. Попередня оплата у розмірі 30% від суми договору і складає 45000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 7500,00 грн.) сплачується замовником протягом п'яти днів з дати підписання договору шляхом переказу на розрахунковий рахунок підрядника. До договору позивачем подані наступні додатки 1-3: протокол погодження договірної ціни, акт прийому-передачі обладнання, додаткове обладнання. На підтвердження реальності зазначених господарських операцій, виконання умов договору від 13.11.2012 року № 13/11/12-2, включення витрат на оплату виконаних контрагентом робіт до складу валових витрат підприємства, а також сплати податку на додану вартість у складі ціни за виконані контрагентом роботи, позивачем надані суду копії рахунків-фактур, актів здачі прийняття робіт (надання послуг), податкових накладних, які містяться в матеріалах справи. Також, взаємовідносини позивача з ТОВ «Альта-Ком» ґрунтувалися на договорі від 14.11.2012 року № 14/11/12, за умовами якого Замовник (позивач) доручає, а підрядник (ТРВ «Альта-Ком») зобов'язується виконати власними та залученими силами і засобами, якісно та в строк, відповідно до умов цього договору, електромонтажні роботи на об'єктах замовника згідно з технічною пропозицією замовника. Замовник зобов'язується прийняти та оплатити вартість виконаного підрядником комплексу робіт. Ціна по даному договору узгоджується та затверджується по кожному об'єкту окремо і фіксується відповідними заявками до договору. На підтвердження реальності зазначених господарських операцій, виконання умов договору від 14.11.2012 року № 14/11/12, включення витрат на оплату виконаних контрагентом робіт до складу валових витрат підприємства, а також сплати податку на додану вартість у складі ціни за виконані контрагентом роботи, позивачем надані суду копії актів здачі прийняття робіт (надання послуг), рахунків-фактур, податкових накладних, які містяться в матеріалах справи. Судом першої інстанції був зроблений висновок про те, що за одним договором була перерахована сума, яка значно перевищує ціну такого договору, а по другому договору загальна сума перерахованих грошових коштів є значно меншою за розмір грошових коштів, які вказані у первинних документах. З цього приводу колегія суддів зазначає, що облік операцій між Позивачем і ТОВ «Альта-Ком» здійснювався сукупно по обом договорам (але в розрізі кожного первинного документа), оскільки предмет останніх був тотожним - виконання монтажних (електромонтажних тощо) робіт. При цьому як вбачається із загального розміру грошових коштів, які були перераховані з боку позивача на банківський рахунок ТОВ «Альта-Ком», останній складає 360 682,73 грн. Аналогічний розмір грошових коштів (360 682,73 грн.) відображений в: актах здачі-прийняття робіт, виставлених рахунках-фактурах і в податкових накладних. Отже, розмір сплачених грошових коштів у взаємовідносинах між Позивачем і ТОВ «Альта-Ком» дорівнює розміру грошових коштів, вказаних у первинних документах, які були складені при виконанні двох господарських договорів. Колегія суддів також зазначає, що аналогічна сума грошових коштів вказується і в п. 6.2 Акта перевірки. Отже, Відповідач при проведенні перевірки позивача не мав жодних зауважень як щодо відображення відповідних грошових сум у первинних документах, так і щодо здійснення платежів з боку Позивача на користь ТОВ «Альта-Ком» у межах укладених договорів. З метою підтвердження вищенаведеного, позивачем надано суду таблицю, в якій відображені найменування первинних документів, їх дати, номери, а також суми грошових коштів, сплачених по кожному з них (додаток № 1 до апеляційної скарги). Крім того, позивачем 08 січня 2014 року за платіжними дорученнями №№ 6, 7 були помилково надмірно перераховані грошові кошти у загальному розмірі 88 250,00 грн. (поз. №№ 26, 27 таблиці). Саме помилковість (а не наявність будь-якого на те умислу) підтверджується, зокрема, однаковим

призначенням платежу за платіжними дорученнями №5 від 08.01.2013 та №6 від 08.01.2013 (поз. № 2 і № 26). Задля усунення цього недоліку Позивачем 09 січня 2013 року було направлено на адресу ТОВ «Альта-Ком» лист (вих. № 0901/13-1) з наступним змістом: «[в] зв'язку з тим, що 08 січня 2013 року було надмірно сплачено кошти в розмірі 88 250,00 грн. прошу включити переплату в розрахунок за наступні рахунки: РФ-1134 від 27.12.12 на суму 23 825.93 грн., РФ-1135 від 27.12.12 на суму 23 519,78 грн. та часткова сплата РФ-1144 від 28.12.12 на суму 40 904,29 грн.» (копія листа в матеріалах справи). У цій же частині колегія суддів звертає увагу на те, що позивачем був також направлений на адресу ТОВ «Альта-Ком» лист від 19.04.2013 (вих. № 1904/13-1) з метою виправлення помилково зазначеного призначення платежу за платіжним дорученням № 283 від 19.04.2013 (поз. № 6 таблиці). Стосовно висновку суду першої інстанції про те, що позивачем за договором від 13.11.2012 № 13/11/12-2 не було сплачено на користь ТОВ «Альта-Ком» попередню оплату (аванс) у розмірі 45 000,00 грн. колегія суддів зазначає, що будь-які порушення умов господарських договорів є підставою для застосування цивільної (господарської) відповідальності або тягнуть за собою інші негативні наслідки, які встановлюються переважно договором. Проте, такі порушення не можуть бути підставою для застосування фінансових санкцій, оскільки саме суб'єкти господарювання на власний розсуд визначають порядок виконання договорів, що укладаються ними (принцип свободи договору). Крім того, неперерахування суми попередньої оплати (авансу) не може бути підставою для висновку про фіктивність господарської операції, оскільки в подальшому грошові кошти з боку позивача були перераховані у повному обсязі відповідно до виставлених ТОВ «Альта-Ком» рахунків-фактур. Щодо висновку суду першої інстанції про фіктивність договору від 14.11.2012 №14/11/12 у зв'язку з відсутністю заявок по ньому колегія суддів зазначає, що дійсно вказаним договором було передбачено складання Позивачем заявок та їх направлення на адресу ТОВ «Альта-Ком» (п. 2.1 договору). Згідно з п. 1.3 згаданого договору «[с]клад та обсяги робіт, що виконуються Підрядником, визначаються відповідно до Актів виконаних робіт до цього Договору, які є його невід'ємними частинами». При цьому зі змісту актів виконаних робіт вбачається, що у кожному з них вказуються усі необхідні відомості про склад та обсяг робіт, а також і сама ціна робіт. Таким чином, ціна робіт між Позивачем і ТОВ «Альта-Ком» узгоджувалась такими актами, що, знову ж таки, не може бути підставою для визнання цих господарських операцій фіктивними. Посилання відповідача в Акті перевірки на вирок Шевченківського районного суду м. Києва від 02.09.2013 у кримінальній справі № 761/19615/13-к є безпідставним, оскільки, правова кваліфікація діяння ОСОБА_6 - директора ТОВ «Альта-Ком» не є обов'язковою для суду при розгляді даної справи та жодного факту стосовно фіктивності господарських операцій безпосередньо між ТОВ «Альта-Ком» і позивачем у вказаному вище вироку Шевченківським районним судом м. Києва встановлено не було. Аналогічна правова позиція викладена в листі Вищого адміністративного суду України від 14.11.2012 №2379/12/13-12 та в рішеннях Вищого адміністративного суду України у справах № К/800/3117/14, № К/800/53339/13, № К/800/26343/13, № К/800/46077/13. Посилання Відповідача на виконання підпису директора ТОВ «Альта-Ком» на первинних документах за допомогою факсиміле не було відображено в Акті перевірки, який був підставою для винесення оскаржуваних податкових повідомлень-рішень. Крім того, відповідачем на підставі ч. 2 ст. 71 КАС України не надано жодного доказу на підтвердження використання саме факсиміле підпису, зокрема, не було надано ані висновку експерта, ані висновку спеціаліста. До того ж, представником відповідача у судовому було визнано, що його твердження про виконання підписів з боку директора ТОВ «Альта-Ком» за допомогою «кліше підпису» є лише припущенням. У зв'язку з викладеним необхідно акцентувати особливу увагу на правову позицію Вищого адміністративного суду України, яка була відображена в ухвалі від 13.11.2013 у справі № К/9991/44762/11 (реєстраційний номер в СДР судових рішень: 35829201): «саме по собі підписання документів від імені контрагента

невстановленою особою та фіктивність його реєстрації не може бути підставою для висновку про незаконне формування даних податкового обліку по операціям з таким платником. Такий висновок в силу вимог статті 86 Кодексу адміністративного судочинства України може бути зроблений за наявності сукупності обставин, що свідчать про відсутність фактично здійснених фінансово-господарських операцій платника з його контрагентом та реальних витрат платника по цим операціям». ТОВ «Альта-Ком» станом на період здійснення господарських операцій із позивачем був належним чином зареєстрований в органах державної влади, зокрема, в органах доходів і зборів, був платником ПДВ, що підтверджується засвідченими копіями витягів з ЄДР юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців станом на 13.11.2012 і на 28.02.2013. При здійсненні господарських операцій між позивачем і ТОВ «Альта-Ком» були складені усі необхідні первинні документи, зокрема: договори, податкові накладні, акти здачі-приймання робіт (надання послуг), рахунки-фактури, засвідчені копії яких додані Позивачем до позовної заяви. Жодних заперечень Відповідача щодо форми, змісту і порядку оформлення наведених документів, а також невідповідності їх чинному законодавству України в Actі перевірки Відповідачем не наведено. Придбані позивачем у ТОВ «Альта-Ком» роботи були у подальшому використані останнім у власній господарській діяльності. Зазначене підтверджується залученими до матеріалів справи засвідченими копіями наступних документів: договорів, специфікацій, довідок про вартість будівельних робіт, актів здачі-прийняття робіт (надання послуг), податкових накладних, банківських виписок, договірних цін. Крім того, наведено вище підтверджується і бухгалтерською довідкою Позивача від 22.05.2014 №22/05-14, засвідчена копія якої також наявна у матеріалах справи. Колегія суддів вважає за необхідне також звернути увагу на те, що відповідачем не надано жодного доказу на обґрунтування розрахунку штрафних санкцій з податку на додану вартість у розмірі 50 % (а не 25 %) суми нарахованого податкового зобов'язання згідно з абз. абз. 3, 4 п. 123.1 ст. 123 ПК України. У цій частині колегія суддів звертає увагу, що податкове повідомлення-рішення від 12 червня 2013 року № 0001892260, прийняте відповідачем на підставі акта перевірки від 24.05.2013 № 1696/22-621-, відповідно до якого Позивачеві збільшено суму грошового зобов'язання за основним платежем «Податок на додану вартість з вироблених в Україні товарів (робіт, послуг), 14010100» в сумі 221 779,00 грн., у тому числі за основним платежем 177 423,00 грн. та за штрафними (фінансовими) санкціями (штрафами) 44 356,00 грн., було скасоване у судовому порядку, що підтверджується доданими до позовної заяви засвідченими копіями відповідних судових рішень. Щодо посилання податкового органу на відсутність реального характеру зазначеного правочину через неспроможність контрагенту його виконання у зв'язку з відсутністю належних ресурсів, колегія суддів зазначає, що відповідачем не доведено кількість працівників контрагентів та конкретно визначених ресурсів в тому числі і складських приміщень, які повинні були бути у контрагента для виконання передбачених вказаним договором операцій, а тому такі посилання податкового органу є необґрунтованими. Також, відповідачем не надано судового рішення, яке б набрало законної сили, прийнятого в порядку ст. 551 Господарського кодексу України щодо встановлення підробної реєстрації контрагентів, втрачених документів або реєстрацію на осіб, які не мали наміру провадити фінансово-господарську діяльність або реалізовувати повноваження, а також не наданого судового рішення в порядку ст. 234 Цивільного кодексу України щодо фіктивності правочинів між позивачем та його контрагентами. Відповідно до ч. 2 ст. 71 Кодексу адміністративного судочинства України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову. Відповідачем не спростовано доводів позивача та доказів, наявних у матеріалах справи, які доводять товарність та реальність господарських операцій між позивачем та контрагентом. Таким чином, колегія суддів

приходить до висновку, що операції позивача з ТОВ «Альта-Ком» здійснені в межах господарської діяльності, є реальними, відповідають дійсному економічному змісту та підтверджуються необхідними документами, що є свідченням добросовісності позивача при здійсненні вказаних операцій, а податкові повідомлення-рішення є протиправними та підлягають скасуванню. У зв'язку з вищевикладеним, колегія суддів дійшла висновку про те, що судом першої інстанції при ухваленні постанови було порушено норми матеріального та процесуального права, а висновок суду першої інстанції про те, що позовні вимоги не підлягають задоволенню є помилковим. Доводи апеляційної скарги спростовують висновки суду першої інстанції, тому вбачаються підстави для скасування постанови суду першої інстанції та ухвалення нової постанови про задоволення позовних вимог. На підставі викладеного та керуючись ст.ст. 94, 160, 196, 198, 202, 205, 207, 254 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

ПОСТАНОВИВ: Апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 31 липня 2014 року задовольнити. Постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 31 липня 2014 року скасувати та ухвалити нову постанову, якою позовні вимоги Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» задовольнити повністю. Визнати протиправними та скасувати податкові повідомлення-рішення Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Міндоходів у м. Києві від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220. Постанова набирає законної сили з моменту проголошення та може бути оскаржена протягом двадцяти днів з дня складання в повному обсязі шляхом подачі касаційної скарги безпосередньо до Вищого адміністративного суду України в порядку ст. 212 Кодексу адміністративного судочинства України. Головуючий суддя:

І.Й. Петрик	Судді:	В.Ю. Ключкович	
Я.М. Собків	Головуючий суддя		Петрик
І.Й.	Судді:		
Ключкович В.Ю.			
Собків Я.М.			

Номер дела	40089111
Суд, рассматривающий дело	Окружной адміністративний суд міста Києва
Форма судебного решения	Постанова
Форма судопроизводства	Адміністративне
Дата принятия решения	31.07.2014
№ судебного дела	826/7591/14
Судья	

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИСВА 01601, м. Київ, вул. Командарма Каменева 8, корпус 1 П О С Т А Н О В А І М Е Н Е М У К Р А Ї Н Им. Київ 31 липня 2014 року 16:17
 № 826/7591/14 Окружной адміністративний суд міста Києва у складі головуючого судді
 Скочок Т.О., при секретарі Новик В.М, розглянувши в письмовому провадженні адміністративну справу за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» до Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Міндоходів у м. Києві про визнання

протиправними та скасування податкових повідомлень-рішень від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220,- ВСТАНОВИВ:До Окружного адміністративного суду міста Києва звернулося Товариство з обмеженою відповідальністю «ПРИМЕР» (надалі - позивач або ТОВ «ПРИМЕР») з позовом до Державної податкової інспекції у Дніпровському районі Головного управління Міндоходів у м. Києві (надалі - відповідач або ДПІ у Дніпровському районі ГУ Міндоходів у м. Києві) про визнання нечинними (недійсними) та скасування податкових повідомлень-рішень ДПІ у Дніпровському районі ГУ Міндоходів у м. Києві від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220.Ухвалою Окружного адміністративного суду міста Києва від 05.06.2014 року відкрито провадження у справі, закінчено підготовче провадження та призначено справу до судового розгляду.В обґрунтування заявлених позовних вимог представник позивача зазначив, що оскаржувані податкові повідомлення-рішення підлягають скасуванню, оскільки ТОВ «ПРИМЕР» не порушувало вимог п.198.1, п.198.3, п.198.6 ст.198 та пп.139.1.9 п.139.1 ст.139 Податкового кодексу України та пп.1.2 п.1, пп.2.1. п.2, пп.2.16 п.2, пп.3.2. п.3 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, що підтверджується належним чином оформленими первинними документами, які були надані відповідачу під час перевірки та засвідчують належне виконання позивачем вимог податкового законодавства України в частині підтвердження права на податковий кредит та віднесення до складу валових витрат відповідних витрат по взаємовідносинам з контрагентом. У судовому засіданні 22.07.2014 року з'явилися представники сторін. Представник позивача заявлені позовні вимоги підтримав у повному обсязі та просив суд задовольнити їх з підстав, викладених у позовній заяві. Представник відповідача подав суду письмові заперечення, в яких зазначив про законність та обґрунтованість прийнятих ДПІ у Дніпровському районі ГУ Міндоходів у м. Києві оскаржуваних податкових повідомлень-рішень з підстав встановлення під час перевірки позивача факту нереальності проведення господарських операцій між позивачем та контрагентом, що за правилами діючого податкового законодавства позбавляє платника податків (позивача) права на формування валових витрат та податкового кредиту по таким взаємовідносинам. Суд у судовому засіданні 22.07.2014 року за згодою сторін на підставі ч.4 ст.122 Кодексу адміністративного судочинства України, враховуючи відсутність потреби заслухати свідка чи експерта, ухвалив про перехід до розгляду справи у порядку письмового провадження.Розглянувши наявні в матеріалах справи документи і матеріали, заслухавши пояснення представників сторін, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини справи, на яких ґрунтується позов, оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд зазначає про наступне.Як вбачається з матеріалів справи, ДПІ у Дніпровському районі ГУ Міндоходів у м. Києві проведена документальна позапланова невізйна перевірка ТОВ «ПРИМЕР» з питань дотримання вимог податкового та валютного законодавства при взаємовідносинах з ТОВ «Альта-Ком» (код за ЄДРПОУ 38204618) за період з 16.08.2012 року по 31.05.2013 року.За результатами перевірки позивача, відповідачем складено акт від 05.12.2013 року № 1972/26-53-22-01-21/, яким зафіксовані виявлені під час перевірки порушення позивачем норм податкового законодавства України, а саме:п.198.1, п.198.3, п.198.6 ст.198 Податкового кодексу України, в результаті чого занижено податок на додану вартість, що підлягає сплаті до бюджету на суму 60114,00 грн., у том числі: за листопад 2012 року в сумі 19708,00 грн., за грудень 2012 року в сумі 21086,00 грн., за січень 2013 року в сумі 3606,00 грн., за лютий 2013 року в сумі 15714,00 грн.;пп.139.1.9 п.139.1 ст.139 Податкового кодексу України, в результаті чого занижено податок на прибуток, в періоді, що перевірявся на загальну суму 39498,00 грн., у т.ч.: за 2012 рік в сумі 39498,00 грн.;пп.1.2 п.1, пп.2.1. п.2, пп.2.16 п.2, пп.3.2. п.3 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 24.05.1995 року № 88.Вищезазначені порушення обґрунтовані з боку відповідача наступним.Зі змісту акта перевірки позивача вбачається, що в ході перевірки останнього

відповідачем

отримано від ДПІ у Шевченківському районі ГУ Міндоходів у м. Києві електронну копію акту від 01.10.2013 року № 1084/26-59-22-01/38204618 «Про неможливість проведення зустрічної звірки ТОВ «Альта-Ком» (код за ЄДРПОУ 38204618) з контрагентами, з якими платником задекларовані взаємовідносини за період з 16.08.2012 року по 31.05.2013 року», в якому, серед іншого, вказано про не підтвердження наявності поставок товарів (послуг) підприємствам-покупцям та зазначено, що службовою запискою ГВПМ ДПІ у Шевченківському районі м. Києва ДПС від 11.03.2013 року № 976/ДПІ/07-10/3 надано висновок щодо наявності ознак «фіктивності» та відсутності факту реального здійснення господарської діяльності ТОВ «Альта-Ком» (код за ЄДРПОУ 38204618). Також, службовою запискою ГВПМ ДПІ у Шевченківському районі м. Києва ДПС надано висновок та копію пояснення посадових осіб до діяльності підприємства, яке віднесено до категорії «ризикових» щодо наявності ознак «фіктивності» та відсутності факту реального здійснення господарської діяльності. Згідно особи, яка значиться директором та засновником ТОВ «Альта-Ком» гр. ОСОБА_1, він реєстраційних документів підприємства не підписував, хто міг зареєструвати товариство від його імені йому невідомо, документи фінансово-господарської діяльності ТОВ «Альта-Ком» він не підписував, заяву про видачу свідоцтва платника ПДВ до податкового органу не подавав, податкову звітність до податкового органу не подавав, печатку підприємства не отримував, де знаходиться товариство, його печатка та документація йому також не відомо. Крім того, згідно вироку іменем України від 02.09.2013 року Шевченківського районного суду м. Києва у справі № 761/19615/13-к, який набрав законної сили 03.10.2013 року, відповідно до наявних у матеріалах справи відповідей на судові запити від 19.06.2014 року, обвинуваченого ОСОБА_1, раніше судимого у вчиненні злочину, передбаченого ч.5 ст.27, ч.1 ст.205 КК України, визнано винним у вчиненні аналогічного злочину, передбаченого ч.5 ст.27, ч.1 ст.205 КК України (фіктивне підприємництво ТОВ «Альта-Ком»). Таким чином, ТОВ «Альта-Ком» не мало реальної можливості отримання та відвантаження товарів (робіт, послуг), враховуючи відсутність у нього майна, трудових ресурсів, виробничо-складських приміщень, технічного персоналу, основних фондів, виробничих активів, складських приміщень, засобів транспортування та іншого майна, які економічно необхідні для здійснення господарських операцій у зазначених обсягах, що свідчить про відсутність необхідних умов для реального настання результатів відповідної господарської діяльності. Отже, підприємствами-контрагентами відображені у податковій звітності правові взаємовідносини з суб'єктами господарювання без мети реального настання правових наслідків, з метою заниження об'єкту оподаткування та несплати податків. Надавши оцінку викладеному, відповідач дійшов висновку про відсутність реальності вчинення господарських операцій між позивачем та контрагентом - ТОВ «Альта-Ком», - отже, складені по таким операціям первинні документи є такими, що складені всупереч вимогам діючого законодавства, у зв'язку з чим не можуть підтвердити факт здійснення господарських операцій та засвідчити право позивача на формування податкового кредиту і валових витрат по таким господарським операціям. Отже, на думку податкового органу, у позивача відсутні об'єкти оподаткування по операціях з придбання товарів (робіт, послуг) у ТОВ «Альта-Ком» за перевіряємий період відповідно до пп.48.5.1 п.48.5, п.48.7. ст.48, п.185.1 ст.185., п.188.1 ст.188 Податкового кодексу України. Не погоджуючись з такими висновками акту перевірки, позивачем у порядку п.86.7. ст.86 Податкового кодексу України подавалися відповідачу заперечення до акту перевірки, за результатом розгляду яких, висновки акту перевірки були залишені без змін. У зв'язку з виявленими порушеннями та на підставі акта перевірки позивача від 05.12.2013 року № 1972/26-53-22-01-21/, відповідачем прийняті оскаржувані податкові повідомлення-рішення від 27.12.2013 року: № 0005722220, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з податку на прибуток приватних підприємств у розмірі 39498,00 грн. і застосовані штрафні (фінансові) санкції в розмірі 9874,50 грн.; № 0005732220, яким позивачу збільшено суму грошового зобов'язання з податку на додану

вартість із вироблених в Україні товарів (робіт, послуг) у розмірі 60114,00 грн. і застосовані штрафні (фінансові) санкції в розмірі 30057,00 грн. Зазначені податкові повідомлення-рішення відповідача за правилами ст.56 Податкового кодексу України оскаржувались позивачем в адміністративному порядку до Головного управління Міндоходів у м. Києві та Міністерства доходів і зборів України, за результатами чого оскаржувані податкові повідомлення-рішення були залишені без змін, а скарги позивача - без задоволення. Відповідно до п.56.1. ст.56 Податкового кодексу України, рішення, прийняті контролюючим органом, можуть бути оскаржені в адміністративному або судовому порядку. Вважаючи оскаржувані податкові повідомлення-рішення від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220 необґрунтованими, а, відтак, такими, що підлягають скасуванню, позивач звернувся з позовом до суду. Розглядаючи справу по суті, суд виходить з наступного. Відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів регулює Податковий кодекс України (надалі - Кодекс), який, зокрема, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства. Згідно пп.14.1.27. п.14.1. ст.14 Кодексу, витрати - сума будь-яких витрат платника податку у грошовій, матеріальній або нематеріальній формах, здійснюваних для провадження господарської діяльності платника податку, в результаті яких відбувається зменшення економічних вигод у вигляді вибуття активів або збільшення зобов'язань, внаслідок чого відбувається зменшення власного капіталу (крім змін капіталу за рахунок його вилучення або розподілу власником). Відповідно до пп.14.1.36. п.14.1. ст.14 Кодексу, господарська діяльність - діяльність особи, що пов'язана з виробництвом (виготовленням) та/або реалізацією товарів, виконанням робіт, наданням послуг, спрямована на отримання доходу і проводиться такою особою самостійно та/або через свої відокремлені підрозділи, а також через будь-яку іншу особу, що діє на користь першої особи, зокрема за договорами комісії, доручення та агентськими договорами. Згідно пп.139.1.9. п.139.1. ст.139 Кодексу, не належать до складу валових витрат будь-які витрати, не підтверджені відповідними розрахунковими, платіжними та іншими первинними документами, обов'язковість ведення і зберігання яких передбачена правилами ведення податкового обліку та нарахування податку. При цьому, відповідно до пп.14.1.181. п.14.1.ст.14 Кодексу, податковий кредит - сума, на яку платник податку на додану вартість має право зменшити податкове зобов'язання звітного (податкового) періоду, визначена згідно з розділом V цього Кодексу. Згідно пп. «а» п.198.1, п.198.2., абз.1 п.198.3. ст.198 Кодексу, право на віднесення сум податку до податкового кредиту виникає, зокрема, у разі здійснення операцій з придбання або виготовлення товарів (у тому числі в разі їх ввезення на митну територію України) та послуг. Датою виникнення права платника податку на віднесення сум податку до податкового кредиту вважається дата тієї події, що відбулася раніше: дата списання коштів з банківського рахунка платника податку на оплату товарів/послуг; дата отримання платником податку товарів/послуг, що підтверджено податковою накладною. Податковий кредит звітного періоду визначається виходячи з договірної (контрактної) вартості товарів/послуг (у разі здійснення контрольованих операцій - не вище рівня звичайних цін, визначених відповідно до статті 39 цього Кодексу) та складається з сум податків, нарахованих (сплачених) платником податку за ставкою, встановленою пунктом 193.1 статті 193 цього Кодексу, протягом такого звітного періоду у зв'язку з, крім іншого, придбанням або виготовленням товарів (у тому числі при їх імпорті) та послуг з метою їх подальшого використання в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку. Право на нарахування податкового кредиту виникає незалежно від того, чи такі товари/послуги та основні фонди почали використовуватися в оподатковуваних операціях у межах господарської діяльності платника податку протягом звітного податкового періоду, а також від того, чи здійснював

платник податку оподатковувані операції протягом такого звітного податкового періоду. Згідно п.198.6. ст.198 Кодексу, не відносяться до податкового кредиту суми податку, сплаченого (нарахованого) у зв'язку з придбанням товарів/послуг, не підтверджені податковими накладними (або підтверджені податковими накладними, оформленими з порушенням вимог статті 201 цього Кодексу) чи не підтверджені митними деклараціями, іншими документами, передбаченими пунктом 201.11 статті 201 цього Кодексу. Відповідно до п.200.1., п.200.3., п.200.4. ст.200 Кодексу, сума податку, що підлягає сплаті (перерахуванню) до Державного бюджету України або бюджетному відшкодуванню, визначається як різниця між сумою податкового зобов'язання звітного (податкового) періоду та сумою податкового кредиту такого звітного (податкового) періоду. При від'ємному значенні суми, розрахованої згідно з пунктом 200.1 цієї статті, така сума враховується у зменшення суми податкового боргу з податку, що виник за попередні звітні (податкові) періоди (у тому числі розстроченого або відстроченого відповідно до цього Кодексу), а в разі відсутності податкового боргу - зараховується до складу податкового кредиту наступного звітного (податкового) періоду. Якщо в наступному податковому періоді сума, розрахована згідно з пунктом 200.1 цієї статті, має від'ємне значення, то: а) бюджетному відшкодуванню підлягає частина такого від'ємного значення, яка дорівнює сумі податку, фактично сплаченій отримувачем товарів/послуг у попередніх та звітному податкових періодах постачальникам таких товарів/послуг або до Державного бюджету України, а в разі отримання від нерезидента послуг на митній території України - сумі податкового зобов'язання, включеного до податкової декларації за попередній період за отримані від нерезидента послуги отримувачем послуг; б) залишок від'ємного значення попередніх податкових періодів після бюджетного відшкодування включається до складу сум, що відносяться до податкового кредиту наступного податкового періоду. Відповідно до п.201.1. ст.201 Кодексу, платник податку зобов'язаний надати покупцю (отримувачу) на його вимогу підписану уповноваженою платником особою та скріплену печаткою (за наявності) податкову накладну, складену за вибором покупця (отримувача) в один з таких способів: а) у паперовому вигляді; б) в електронній формі з дотриманням умови щодо реєстрації у порядку, визначеному законодавством, електронного підпису уповноваженої платником особи та умови реєстрації податкової накладної у Єдиному реєстрі податкових накладних. У такому разі складання податкової накладної у паперовому вигляді не є обов'язковим. У податковій накладній зазначаються в окремих рядках такі обов'язкові реквізити: а) порядковий номер податкової накладної; б) дата виписування податкової накладної; в) повна або скорочена назва, зазначена у статутних документах юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, зареєстрованої як платник податку на додану вартість, - продавця товарів/послуг; г) податковий номер платника податку (продавця та покупця); г) місцезнаходження юридичної особи - продавця або податкова адреса фізичної особи - продавця, зареєстрованої як платник податку; д) повна або скорочена назва, зазначена у статутних документах юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, зареєстрованої як платник податку на додану вартість, - покупця (отримувача) товарів/послуг; е) опис (номенклатура) товарів/послуг та їх кількість, обсяг; е) ціна постачання без урахування податку; ж) ставка податку та відповідна сума податку в цифровому значенні; з) загальна сума коштів, що підлягають сплаті з урахуванням податку; и) вид цивільно-правового договору; і) код товару згідно з УКТ ЗЕД (для підакцизних товарів та товарів, ввезених на митну територію України); і) номер та дата митної декларації, за якою було здійснено митне оформлення товару, ввезеного на митну територію України. Приписами п.201.4 ст.201 Кодексу передбачено, що податкова накладна складається у двох примірниках у день виникнення податкових зобов'язань продавця. Один примірник видається покупцю, а другий залишається у продавця. У разі складання податкової накладної у паперовому вигляді покупцю видається оригінал, а копія залишається у продавця. Податкова накладна є податковим документом і

одночасно відображається у податкових зобов'язаннях і реєстрі виданих податкових накладних продавця та реєстрі отриманих податкових накладних покупця. Контролюючі органи за даними реєстрів виданих та отриманих податкових накладних, наданих в електронному вигляді, повідомляють платника податку про наявність у такому реєстрі розбіжностей з даними контрагентів. При цьому платник податку протягом 10 днів після отримання такого повідомлення має право уточнити податкові зобов'язання без застосування штрафних санкцій, передбачених розділом II цього Кодексу (п. 201.6 ст. 201 Кодексу). Податкова накладна складається на кожне повне або часткове постачання товарів/послуг, а також на суму коштів, що надійшли на поточний рахунок як попередня оплата (аванс). У разі якщо частка товарів/послуг, послуг не містить відокремленої вартості, перелік (номенклатура) частково поставлених товарів/послуг зазначається в додатку до податкової накладної у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, та враховується при визначенні загальних податкових зобов'язань (п. 201.7 ст. 201 Кодексу). Відповідно до п. 201.10. ст. 201 Кодексу, податкова накладна видається платником податку, який здійснює операції з постачання товарів/послуг, на вимогу покупця та є підставою для нарахування сум податку, що відносяться до податкового кредиту. При цьому, форма та порядок заповнення податкової накладної затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику (п. 201.2 ст. 201 Кодексу). Так, наказом Міністерства фінансів України від 01.11.2011 року № 1379 на виконання положень ст. 201 Кодексу затверджено Порядок заповнення податкової накладної, який набрав чинності 16.12.2011 року та втратив чинність 01.03.2014 року (надалі - Порядок № 1379), тобто діяв на момент здійснення позивачем спірних господарських операцій з контрагентом. Відповідно до п. 5 Порядку № 1379, сплачена (нарахована) сума податку на додану вартість у податковій накладній повинна відповідати сумі податкових зобов'язань з постачання товарів/послуг продавця у реєстрі виданих та отриманих податкових накладних. Податкова накладна є підставою для віднесення до податкового кредиту витрат зі сплати податку на додану вартість у покупця, зареєстрованого як платник податку (п. 6.2 Порядку № 1379). Не дає права покупцю на віднесення сум податку на додану вартість до податкового кредиту, зокрема: відсутність факту реєстрації платником податку - продавцем товарів/послуг податкових накладних в Єдиному реєстрі податкових накладних; порушення порядку заповнення податкової накладної; податкова накладна виписана платником, звільненим від сплати податку за рішенням суду, після набрання чинності таким рішенням суду (п. 6.3 Порядку № 1379). Крім того, відповідно до ст. 1 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», первинний документ - це документ, який містить відомості про господарську операцію та підтверджує її здійснення. Згідно ст. 9 зазначеного Закону, підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи, які фіксують факти здійснення господарських операцій. Первинні документи повинні бути складені під час здійснення господарської операції, а якщо це неможливо - безпосередньо після її закінчення. Для контролю та впорядкування оброблення даних на підставі первинних документів можуть складатися зведені облікові документи. Первинні та зведені облікові документи можуть бути складені на паперових або машинних носіях і повинні мати такі обов'язкові реквізити: назву документа (форми); дату і місце складання; назву підприємства, від імені якого складено документ; зміст та обсяг господарської операції, одиницю виміру господарської операції; посади осіб, відповідальних за здійснення господарської операції і правильність її оформлення; особистий підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції. Згідно п. 2.4, п. 2.5 Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 24.05.1995 року № 88, первинні документи повинні мати такі обов'язкові реквізити: найменування підприємства, установи,

від імені яких складений документ, назва документа (форми), дата і місце складання, зміст та обсяг господарської операції, одиниця виміру господарської операції (у натуральному та/або вартісному виразі), посади і прізвища осіб, відповідальних за здійснення господарської операції і правильність її оформлення, особистий чи електронний підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції. Документ має бути підписаний особисто, а підпис може бути скріплений печаткою. Електронний підпис накладається відповідно до законодавства про електронні документи та електронний документообіг. З аналізу п.2.15 та п.2.16 вищевказаного Положення вбачається, що забороняється приймати до виконання первинні документи на операції, що суперечать законодавчим та нормативним актам. Системний аналіз викладених законодавчих норм свідчить про те, що до складу валових витрат підприємства та податкового кредиту не відносяться витрати і суми сплаченого податку на додану вартість у складі ціни з придбані товари (роботи, послуги), які не підтверджені відповідними первинними документами, зокрема, податковими накладними та розрахунковими документами, складеними у відповідності до вимог чинного законодавства, у тому числі, Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні». При цьому, згідно з правовою позицією Вищого адміністративного суду України, викладеної у листі від 02.06.2011 року № 742/11/13-11, будь-які документи (у тому числі договори, накладні, рахунки тощо) мають силу первинних документів лише в разі фактичного здійснення господарської операції. Господарською операцією є дія або подія, яка викликає зміни в структурі активів та зобов'язань, власному капіталі підприємства. Визначальною ознакою господарської операції є те, що вона повинна спричинити реальні зміни майнового стану платника податків. Вимога щодо реальних змін майнового стану платника податків як обов'язкова ознака господарської операції також передбачена нормами Кодексу. Крім того, суд звертає увагу на позицію Вищого адміністративного суду України, викладену в оглядовому листі від 06.07.2009 року № 982/13/13-09, в якому зазначено, що правильність формування платником податків валових витрат та податкового кредиту вимагає наявності зв'язку витрат платника податків на придбання послуг з його господарською діяльністю, що полягає у намірі платника податку отримати користь від придбаних послуг. За відсутності ж останнього, відсутні підстави для зменшення бази оподаткування податком на прибуток та податком на додану вартість за рахунок валових витрат та податкового кредиту. В інформаційному листі Вищого адміністративного суду України № 742/11/13-11 від 02.06.2011 року також зазначено, що судам належить звертати особливу увагу на дослідження обставин реальності здійснення господарських операцій платника податку, на підставі яких таким платником були сформовані дані податкового обліку. При цьому, приймати на підтвердження даних податкового обліку можна лише достовірні первинні документи, які складені в разі фактичного здійснення господарської операції. З метою встановлення факту здійснення господарської операції, формування витрат для цілей визначення об'єкта оподаткування податком на прибуток або податкового кредиту з податку на додану вартість судам належить з'ясувати, рух активів у процесі здійснення господарської операції. При цьому, дослідженню підлягають усі первинні документи, які належить складати залежно від певного виду господарської операції: договори, акти виконаних робіт, документи про перевезення, зберігання товарів тощо. Необхідно перевірити фізичні, технічні та технологічні можливості певної особи до вчинення тих чи інших дій, що становлять зміст господарської операції, як-то: наявність кваліфікованого персоналу, основних фондів, у тому числі транспортних засобів для перевезення або виробництва, приміщень для зберігання товарів тощо, якщо такі умови необхідні для здійснення певної операції; можливість здійснення операцій з відповідною кількістю певного товару у відповідні строки з урахуванням терміну його придатності, доступності на ринку тощо; наявність відповідних ліцензій та інших дозвільних документів, що необхідні для ведення певного виду господарської діяльності. Таким чином, поставка товарів, виконання робіт та надання послуг для цілей

визначення об'єкта оподаткування податком на прибуток та податком на додану вартість має бути фактично здійснена і підтверджена належним чином складеними первинними документами, що відображають реальність господарської операції, яка є підставою для формування податкового обліку платника податків. Водночас, за відсутності факту придбання/реалізації товарів (робіт, послуг) відповідні суми не можуть включатися до складу доходів/витрат для цілей оподаткування податком на прибуток або податкових зобов'язань та податкового кредиту для цілей оподаткування податком на додану вартість навіть за наявності формально складених документів або сплати грошових коштів. Отже, для підтвердження даних податкового обліку можуть братися до уваги лише ті первинні документи, які складені в разі фактичного здійснення господарської операції. Як вбачається зі змісту акта перевірки позивача та матеріалів справи, у перевіряємий період позивач мав договірні взаємовідносини з контрагентом - ТОВ «Альта-Ком». Так, взаємовідносини позивача з ТОВ «Альта-Ком» ґрунтувалися на договорі від 13.11.2012 року № 13/11/12-2, за умовами якого Замовник (позивач) доручає, а підрядник (ТОВ «Альта-Ком») зобов'язується виконати монтажні, пусконаладжувальні роботи, програмування та здачу в експлуатацію системи автоматизації та диспетчеризації інженерних мереж на об'єкті: «Реконструкція з надбудовою та розширенням нежитлового будинку з подальшою експлуатацією та обслуговуванням громадсько-офісного центру на бульварі Івана Лепсе 6 літ. «з» в м. Києві», згідно проекту, та у відповідності з переліком розділів інженерних систем, по яким потрібно виконати пусконаладжувальні роботи, погоджені сторонами. Замовник зобов'язується прийняти та оплатити належним чином та в погоджений строк виконані роботи підрядником в порядку та на умовах, визначених цим договором. Загальна вартість робіт за цим Договором визначається згідно Додатка №1 (Протокол погодження ціни) та становить 150 000,00 грн., в тому числі ПДВ - 25 000,00 грн. Попередня оплата у розмірі 30% від суми договору і складає 45000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 7500,00 грн.) сплачується замовником протягом п'яти днів з дати підписання договору шляхом переказу на розрахунковий рахунок підрядника. До договору позивачем подані наступні додатки 1-3: протокол погодження договірної ціни, акт прийому-передачі обладнання, додаткове обладнання. На підтвердження реальності зазначених господарських операцій, виконання умов договору від 13.11.2012 року № 13/11/12-2, включення витрат на оплату виконаних контрагентом робіт до складу валових витрат підприємства, а також сплати податку на додану вартість у складі ціни за виконані контрагентом роботи, позивачем надані суду копії наступних первинних документів: рахунків-фактур від 28.11.2012 року № 001013 на суму 30000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 5000,00 грн.), від 29.11.2012 року № 001016 на суму 33250,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 5541,67 грн.), від 30.11.2012 року № 001020 на суму 55000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 9166,67 грн.), від 27.12.2012 року № СФ-001134 на суму 23825,93 грн. (у т.ч. ПДВ - 3970,99 грн.); актів здачі прийняття робіт (надання послуг) від 28.11.2012 року № ОУ-000957 на суму 30000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 5000,00 грн.), від 29.11.2012 року № ОУ-000963 на суму 33250,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 5541,67 грн.), від 30.11.2012 року № ОУ-000968 на суму 55000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 9166,67 грн.), від 27.12.2012 року № ОУ-001051 на суму 23825,93 грн. (у т.ч. ПДВ - 3970,99 грн.); податкових накладних від 28.11.2012 року № 698 на суму 30000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 5000,00 грн.), від 29.11.2012 року № 732 на суму 33250,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 5541,67 грн.), від 30.11.2012 року № 819 на суму 55000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 9166,67 грн.), від 27.12.2012 року № 973 на суму 23825,93 грн. (у т.ч. ПДВ - 3970,99 грн.). Згідно довідки ВТБ Банку від 22.05.2014 року № 259/102-2, позивачем на рахунки ТОВ «Альта-Ком» перераховані кошти на загальну суму 206 500,00 грн., а саме: 30.11.2012 року - 55000,00 грн.; 08.01.2013 року - 33250,00 грн., 08.01.2013 року - 30000,00 грн., 08.01.2013 року - 55000,00 грн., 08.01.2013 року - 33250,00 грн. Суд одразу звертає увагу на те, що перерахована позивачем контрагенту сума значно перевищує ціну договору від 13.11.2012 року № 13/11/12-2, а також відсутні підтвердження виконання позивачем умов зазначеного договору в частині перерахування контрагенту попередньої оплати у розмірі 30% від суми

договору в сумі 45000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 7500,00 грн.), що викликає у суду сумнів щодо реальності здійснення відповідних операцій та досягнення мети укладеного договору. Також, взаємовідносини позивача з ТОВ «Альта-Ком» ґрунтувалися на договорі від 14.11.2012 року № 14/11/12, за умовами якого Замовник (позивач) доручає, а підрядник (ТРВ «Альта-Ком») зобов'язується виконати власними та залученими силами і засобами, якісно та в строк, відповідно до умов цього договору, електромонтажні роботи на об'єктах замовника згідно з технічною пропозицією замовника. Замовник зобов'язується прийняти та оплатити вартість виконаного підрядником комплексу робіт. Ціна по даному договору узгоджується та затверджується по кожному об'єкту окремо і фіксується відповідними заявками до договору. На підтвердження реальності зазначених господарських операцій, виконання умов договору від 14.11.2012 року № 14/11/12, включення витрат на оплату виконаних контрагентом робіт до складу валових витрат підприємства, а також сплати податку на додану вартість у складі ціни за виконані контрагентом роботи, позивачем надані суду копії наступних первинних документів: актів здачі прийняття робіт (надання послуг) від 27.12.2012 року № ОУ-001052 на суму 23519,78 грн. (у т.ч. ПДВ - 3919,96 грн.), від 28.12.2012 року № ОУ-001056 на суму 729,17 грн. (у т.ч. ПДВ - 121,53 грн.), від 28.12.2012 року № ОУ-001057 на суму 42320,11 грн. (у т.ч. ПДВ - 7053,35 грн.), від 28.12.2012 року № ОУ-001058 на суму 18072,68 грн. (у т.ч. ПДВ - 3012,11 грн.), від 28.12.2012 року № ОУ-001059 на суму 18046,54 грн. (у т.ч. ПДВ - 3007,76 грн.), від 11.01.2013 року № ОУ-000046 на суму 16476,42 грн. (у т.ч. ПДВ - 2746,07 грн.), від 22.01.2013 року № ОУ-000058 на суму 5160,40 грн. (у т.ч. ПДВ - 860,07 грн.), від 04.02.2013 року № ОУ-000065 на суму 2546,26 грн. (у т.ч. ПДВ - 242,38 грн.), від 04.02.2013 року № ОУ-000066 на суму 2211,60 грн. (у т.ч. ПДВ - 368,60 грн.), від 06.02.2013 року № ОУ-000073 на суму 8907,02 грн. (у т.ч. ПДВ - 1484,50 грн.), від 08.02.2013 року № ОУ-000079 на суму 8419,21 грн. (у т.ч. ПДВ - 1403,20 грн.), від 20.02.2013 року № ОУ-0000111 на суму 3841,20 грн. (у т.ч. ПДВ - 640,20 грн.), від 20.02.2013 року № ОУ-0000112 на суму 2095,20 грн. (у т.ч. ПДВ - 349,20 грн.), від 26.02.2013 року № ОУ-0000113 на суму 2793,60 грн. (у т.ч. ПДВ - 465,60 грн.), від 27.02.2013 року № ОУ-0000118 на суму 2735,40 грн. (у т.ч. ПДВ - 455,90 грн.), від 27.02.2013 року № ОУ-0000119 на суму 4656,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 776,00 грн.), від 27.02.2013 року № ОУ-0000121 на суму 21148,16 грн. (у т.ч. ПДВ - 3524,69 грн.), від 28.02.2013 року № ОУ-0000129 на суму 12173,50 грн. (у т.ч. ПДВ - 2028,92 грн.), від 28.02.2013 року № ОУ-0000130 на суму 15000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 2500,00 грн.), від 28.02.2013 року № ОУ-0000132 на суму 3715,91 грн. (у т.ч. ПДВ - 619,32 грн.), від 28.02.2013 року № ОУ-0000133 на суму 4038,64 грн. (у т.ч. ПДВ - 673,11 грн.);рахунків-фактур від 27.12.2012 року № СФ-001135 на суму 23519,78 грн. (у т.ч. ПДВ - 3919,96 грн.), від 28.12.2012 року № СФ-001143 на суму 729,17 грн. (у т.ч. ПДВ - 121,53 грн.), від 28.12.2012 року № СФ-001144 на суму 42320,11 грн. (у т.ч. ПДВ - 7053,35 грн.), від 28.12.2012 року № СФ-001145 на суму 18072,68 грн. (у т.ч. ПДВ - 3012,11 грн.), від 28.12.2012 року № СФ-001146 на суму 18046,54 грн. (у т.ч. ПДВ - 3007,76 грн.), від 11.01.2013 року № СФ-000033 на суму 16476,42 грн. (у т.ч. ПДВ - 2746,07 грн.), від 22.01.2013 року № СФ-000043 на суму 5160,40 грн. (у т.ч. ПДВ - 860,07 грн.), від 04.02.2013 року № СФ-0053 на суму 2546,26 грн. (у т.ч. ПДВ - 242,38 грн.), від 04.02.2013 року № СФ-0054 на суму 2211,60 грн. (у т.ч. ПДВ - 368,60 грн.), від 06.02.2013 року № СФ-0065 на суму 8907,02 грн. (у т.ч. ПДВ - 1484,50 грн.), від 08.02.2013 року № СФ-0072 на суму 8419,21 грн. (у т.ч. ПДВ - 1403,20 грн.), від 20.02.2013 року № СФ-00103 на суму 3841,20 грн. (у т.ч. ПДВ - 640,20 грн.), від 20.02.2013 року № СФ-00104 на суму 2095,20 грн. (у т.ч. ПДВ - 349,20 грн.), від 26.02.2013 року № СФ-00124 на суму 2793,60 грн. (у т.ч. ПДВ - 465,60 грн.), від 27.02.2013 року № СФ-00125 на суму 2735,40 грн. (у т.ч. ПДВ - 455,90 грн.), від 27.02.2013 року № СФ-00126 на суму 4656,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 776,00 грн.), від 27.02.2013 року № СФ-00127 на суму 21148,16 грн. (у т.ч. ПДВ - 3524,69 грн.), від 28.02.2013 року № СФ-00135 на суму 12173,50 грн. (у т.ч. ПДВ - 2028,92 грн.), від 28.02.2013 року № СФ-00136 на суму 15000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 2500,00 грн.), від 28.02.2013 року №

СФ-149 на суму 3715,91 грн. (у т.ч. ПДВ - 619,32 грн.), від 28.02.2013 року № СФ-0150 на суму 4038,64 грн. (у т.ч. ПДВ - 673,11 грн.); податкових накладних від 27.12.2012 року № 974 на суму 23519,78 грн. (у т.ч. ПДВ - 3919,96 грн.), від 28.12.2012 року № 1053 на суму 729,17 грн. (у т.ч. ПДВ - 121,53 грн.), від 28.12.2012 року № 1054 на суму 42320,11 грн. (у т.ч. ПДВ - 7053,35 грн.), від 28.12.2012 року № 1055 на суму 18072,68 грн. (у т.ч. ПДВ - 3012,11 грн.), від 28.12.2012 року № 1056 на суму 18046,54 грн. (у т.ч. ПДВ - 3007,76 грн.), від 11.01.2013 року № 334 на суму 16476,42 грн. (у т.ч. ПДВ - 2746,07 грн.), від 22.01.2013 року № 682 на суму 5160,40 грн. (у т.ч. ПДВ - 860,07 грн.), від 04.02.2013 року № 102 на суму 2546,26 грн. (у т.ч. ПДВ - 242,38 грн.), від 04.02.2013 року № 103 на суму 2211,60 грн. (у т.ч. ПДВ - 368,60 грн.), від 06.02.2013 року № 151 на суму 8907,02 грн. (у т.ч. ПДВ - 1484,50 грн.), від 08.02.2013 року № 220 на суму 8419,21 грн. (у т.ч. ПДВ - 1403,20 грн.), від 20.02.2013 року № 545 на суму 3841,20 грн. (у т.ч. ПДВ - 640,20 грн.), від 20.02.2013 року № 546 на суму 2095,20 грн. (у т.ч. ПДВ - 349,20 грн.), від 26.02.2013 року № 734 на суму 2793,60 грн. (у т.ч. ПДВ - 465,60 грн.), від 27.02.2013 року № 773 на суму 2735,40 грн. (у т.ч. ПДВ - 455,90 грн.), від 27.02.2013 року № 774 на суму 4656,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 776,00 грн.), від 27.02.2013 року № 775 на суму 21148,16 грн. (у т.ч. ПДВ - 3524,69 грн.), від 28.02.2013 року № 875 на суму 12173,50 грн. (у т.ч. ПДВ - 2028,92 грн.), від 28.02.2013 року № 876 на суму 15000,00 грн. (у т.ч. ПДВ - 2500,00 грн.), від 28.02.2013 року № 877 на суму 3715,91 грн. (у т.ч. ПДВ - 619,32 грн.), від 28.02.2013 року № 878 на суму 4038,64 грн. (у т.ч. ПДВ - 673,11 грн.). Згідно довідки ВТБ Банку від 22.05.2014 року № 259/102-2, позивачем на рахунки ТОВ «Альта-Ком» перераховані кошти на загальну суму 154 182,73 грн., яка є значно меншою ніж визначена у первинних документах, складених на підтвердження договору від 14.11.2012 року № 14/11/12 та викликає у суду сумнів щодо реальності здійснення відповідних операцій та досягнення мети укладеного договору. Крім того, позивачем не надані суду для огляду та дослідження заявки до договору від 14.11.2012 року № 14/11/12, складання яких передбачені його умовами та мають підтверджувати виконання істотних умов договору щодо його ціни, що додатково ставить під сумнів виконання сторонами істотних умов договору та реальність здійснення по ньому господарських операцій. Більше того, під час дослідження та надання оцінки наведеним вище первинним документам, судом встановлено, що з боку контрагента - ТОВ «Альта-Ком» - останні підписані особою, яка значиться його директором - ОСОБА_1,- проте, підпис є не оригінальним, а поставлене кліше, що суперечить вимогам Закону України «Про бухгалтерській облік та фінансову звітність в Україні» та Положенню про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку щодо порядку складання первинних документів, які фіксують реальні господарські операції між суб'єктами господарювання. Також, позивачем не надані суду докази, які б підтверджували наявність у його контрагента фізичних, технічних та технологічних можливостей для вчинення тих чи інших дій, що становлять зміст вищезазначених господарських операцій, що додатково ставить під сумнів реальність господарських операцій між позивачем та контрагентом - ТОВ «Альта-Ком». Враховуючи наведені вище правові норми та обставини справи, а також ті обставини, що в судовому порядку встановлена незаконна (фіктивна) діяльність контрагента позивача (вирок іменем України від 02.09.2013 року Шевченківського районного суду м. Києва у справі № 761/19615/13-к, який набрав законної сили 03.10.2013 року), суд дійшов висновку про відсутність підстав вважати подані позивачем первинні документи, виписані таким контрагентом на підтвердження формування валових витрат та податкового кредиту, первинними бухгалтерськими документами у розумінні Закону України «Про бухгалтерській облік та фінансову звітність в Україні», тобто документами, які підтверджують фактичне придбання позивачем робіт від контрагента, фактичне здійснення господарських операцій та дають позивачу право на податковий кредит та включення відповідних витрат по операціям з контрагентом до складу валових витрат підприємства. Таким чином, суд, системно проаналізувавши викладене, вважає зазначені господарські операції такими, що фактично не здійснювалися, а надані

позивачем до суду первинні документи такими, що складені з метою штучного формування валових витрат та податкового кредиту по взаємовідносинам позивача з контрагентом ТОВ «Альта-Ком». Отже, у позивача не було підстав для податкового обліку операцій з контрагентом, оскільки реальне вчинення господарських операцій між ними не підтверджено. З урахуванням того, що по справі не встановлено реальності здійснення господарських операцій та їх зв'язок з господарською діяльністю позивача, суд дійшов висновку про обґрунтованість та законність донарахування йому грошового зобов'язання з податку на додану вартість та податку на прибуток і застосування штрафних (фінансових) санкцій оскаржуваними податковими повідомленнями-рішеннями від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220. Відповідно до ч.2 ст.19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Згідно з ч.1 ст.9 Кодексу адміністративного судочинства України, суд при вирішенні справи керується принципом законності, відповідно до якого органи державної влади, органи місцевого самоврядування, їх посадові і службові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. При цьому, суд, оцінюючи спірні рішення відповідача, виходить з критеріїв оцінки рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень, встановлених ч.3 ст.2 Кодексу адміністративного судочинства України, до яких, зокрема, відносяться прийняття рішень на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано, обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення. Аналіз викладених законодавчих норм та обставин справи свідчить про те, що відповідач, приймаючи оскаржувані податкові повідомлення-рішення від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220, діяв на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України та Законами України. Згідно з ч.1 ст.71 Кодексу адміністративного судочинства України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених ст.72 цього Кодексу. Відповідно до ч.2 ст.71 Кодексу адміністративного судочинства України, в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову. В свою чергу, відповідачем доведена правомірність оскаржуваних податкових повідомлень-рішень від 27.12.2013 року № 0005722220 та № 0005732220 з урахуванням вимог, встановлених ч.2 ст.19 Конституції України та ч.3 ст.2 Кодексу адміністративного судочинства України. Беручи до уваги вищевикладене в сукупності, за правилами, встановленими ст.86 Кодексу адміністративного судочинства України, проаналізувавши матеріали справи та надані сторонами докази і пояснення, суд дійшов висновку, що заявлені позовні вимоги є необґрунтованими та такими, що не підлягають задоволенню. Керуючись ст.ст. 69-71, 94, 158-163, 167, 254 Кодексу адміністративного судочинства України, Окружний адміністративний суд міста Києва, -ПОСТАНОВИВ:У задоволенні позову відмовити повністю. Постанова набирає законної сили в строк і порядку, передбачені ст. 254 Кодексу адміністративного судочинства України. Постанова може бути оскаржена до апеляційної інстанції за правилами, встановленими ст.ст. 185-187 Кодексу адміністративного судочинства України. Суддя Т.О. Сковок